

АЛИСА ДЕЙ НЕПОКОРНИ СЪРЦА В АТЛАНТИДА

Част 1 от „Воините на Посейдон“

Превод от английски: Димитрия Петрова, 2013

chitanka.info

ГЛАВА 1

Докато Бастиян оглеждаше бойното поле, челюстта му ритмично се свиваше и отпускаше.

— Стратегията е всичко във войната. Гледайте и се учете, хлапаци.

Опонентът му присви очи и проучи мястото.

— Премини на свой риск, войне. Знай, че ще те смачкам в пепелището на позорната загуба.

— О, за бога, вие двамата няма ли да се изясните най-накрая? Имам чипове за следващата игра, както и предчувствието, че въздушният хокей и аз ще станем много добри приятели — каза Денал от мястото си върху дългия, нисък диван, на който се беше излегнал. — Изпадате в града на загубеняците, дами, така че побързайте вече.

Бастиян се засмя.

— По дяволите, Джъстис. Изглежда несравнимата ти репутация на ритащ задници воин ще пострада, ако малкият Денал се измъкне, след като те е нарекъл дама.

Лорд Джъстис праметна през рамо, стигащата до кръста му плитка от синя коса и презрително се засмя.

— В случай, че си пропуснал, той нарече и теб дама.

Бастиян отправи смъртоносен удар право към вратата на Джъстис.

— Леле, страхотен съм. Когато си над два метра висок, жалките обиди отскачат от теб. Атлантида никога не е виждала воин като мен — каза той и се ухили.

Отметна глава назад и пое глътка чист, филтриран от морето въздух, а после погледна над перилата на балкона към величието на Атлантида. Сградите от бял мрамор блестяха в течното злато на магически създадената слънчева светлина. Храмът на Посейдон, най-голямата от всички сгради, гордо се извисяваше в центъра с колоните си, покрити със злато. Дълбокото, неизмеримо синьо на океана в момента нежно се плъзгаше по купола, който покриваше всички им.

— Хубаво е да си у дома — измърмори той почти на себе си. Беше уморен. По дяволите, всички те бяха изморени. Мисиите на повърхността винаги са били опасни, но напоследък бяха станали смъртоносни. Воините на Посейдон защитаваха човечеството повече от единадесет хиляди години, но винаги в сенките, без да се разкриват.

Дяволски тайно, както щеше да каже Вен.

Бастиян си спомни обучението си и думите, които бяха издълбани в душата му — кредото на воините на Посейдон:

Ние ще чакаме. Ще наблюдаваме. И ще браним.

За да послужим като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството. Тогава и само тогава Атлантида ще се възроди.

Затова ние сме воините на Посейдон и знакът на Тризъбеца, който носим, е свидетелство за нашия свещен дълг да защитаваме човешкия вид.

— Дори когато те са достатъчно глупави, за да допуснат вампири в Конгреса си и шейпшифтьри в медиите си — изръмжа той.

Джъстис повдигна вежда към него, но преди да успее да пусне шега за воители, които си говорят сами, огромните дървени врати, инкрустирани със злато, сребро и покрит с мед орейхалк, бавно се отвориха. На балкона излезе воин. Бастиян се опита да не се засмее, когато Денал почти падна от дивана в бързината си да се изправи в знак на уважение.

— Лорд Венджънс — отсечено каза той, с изпънати отстрани ръце.

Вен не забави крачка.

— Спокойно, пич. Сериозно, Денал, трябва да те отучим от тези новобрански неща, преди да ни подлудиш всички.

Лицето на Денал придоби суров вид и сякаш той се състари с цял век пред очите им.

— Принце мой, смятам, че съм достоен да бъда наричан опитен воин, след като бях убит от вампири и саможертвата на нашата кралица ме върна към живота.

Вен също стана сериозен, когато му отговори:

— И е точно така, Денал. — После се ухили. — Но ако ме наречеш още веднъж „принце мой“, ще ти наричам задника.

Бастиян реши, че е време да смени темата.

— Като говорим за сватбата, Вен, кога ще се състои благословеното събитие?

Той се обърна към него и Бастиан отново осъзна под какво напрежение беше напоследък Вен. Чертите на лицето му бяха по-резки и по-строго изсечени, отколкото само преди седмица.

Преди върховният принц Конлан да срещне лейди Райли и двамата да убият богинята на вампирите, Анубиса.

— Кога Конлан ще се ожени за лейди Райли? Очаквам с нетърпение това празненство. Атлантида заслужава да се огласи от радост, след седмиците планиране на предстоящата война със съюзилите се вампири и шейпшифтьри.

Вен огледа наскоро ремонтирания балкон, поклати глава и се усмихна.

— Все още не мога да повярвам, че Райли убеди Конлан да превърне мястото в стая за игри. Имаме дори футбол. Обичам тази жена.

Джъстис най-накрая проговори.

— Всички я обичат. — Отиде до поддържащата колона и се подпря на нея, а дръжката на меча, от който никога не се отделяше, се показва над рамото му. — Ти го каза, наричайки я лейди Съншайн. Тя носи светлина и щастие навсякъде, където отиде. — Думите му бяха пропити със сарказъм. — Дори няколко от старейшините, служещи на Съвета в действителност ѝ се усмихнаха, когато тя се отби, за да спомене, че може би само трябва — като че ли не е кой знае какво — да променят начина, по който се случва всичко от хилядолетия в Атлантида.

Бастиан беше чул достатъчно.

— Стига, Джъстис. Райли има сърцето на лъв и самият Посейдон я посочи като бъдеща жена и кралица на принц Конлан. Сега тя носи сина му. Така че колкото по-скоро се състои сватбата, толкова по-добре за всички ни.

Джъстис присви очи.

— По-добре за Конлан и Райли. За останалите от нас? Не съм толкова сигурен.

Вен замахна с ръка във въздуха.

— Не искам да чувам повече тези глупости от теб, Джъстис. Като един от Седемте, Конлан ти се доверява да пазиш гърба му. Това

означава включително и по отношение на политически решения, а не само в борбата с кръвопийци и шейпшифтьри.

Джъстис се поклони леко и се запъти към вратата, но Вен го повика обратно.

— Остани. Всъщност случайно попаднах на трима ви заедно, но искам да говоря с всички ви.

— Какво става, Вен? — попита Бастиян и незабавно застана нащрек. Той беше най-възрастният от Седемте и винаги най-активният, когато служеше на господаря си. Част от душата му, която бе създадена за нещо друго, различно от битка, бе отдавна изсъхнала и мъртва в него. Никога не възразяваше срещу това да нарича някой малък вампир или нечий шейпшифтьрски задник.

— Решихме да започнем да сформираме наши собствени съюзи, за да се опитаме да наваксаме десетгодишната преднина, която имат пред нас вампирите. Барабас е впил гнусните си нокти във всяка политическа интрига в страната, в ролята си на сенатор Барнс.

Бастиян избухна в смях.

— Да, ама не ти ли се стопли сърцето, като видя как този кръвопиец си го получи?

Четиримата воители потръпнаха едновременно. Зъл 3000-годишен вампир или не, това да видиш как откъсват топките на мъж, предизвикваше студени тръпки по тялото ти, от които твоите собствени потреперваха. Когато Алубиса изтръгна неживото сърце на Барабас от гърдите му, беше почти облекчение.

Вен се съвзе пръв.

— Да. Добре, ето и сделката. Конлан иска да изпрати официална атлантска свръзка при шейпшифтьрите.

— Има смисъл. Косматковците са обсебени от протокола и йерархията. Алфите на различните прайдове, ята, глутници и всички други групи са по-малко раздразнителни, ако си имат работа с някого, който притежава ранг — каза Бастиян и кимна. — Джъстис е идеалният избор. По дяволите, с цялата тази синя коса, той самият изглежда като животно.

Вен стрелна Бастиян с поглед.

— Не е Джъстис, здравеняко. Конлан иска ти да го направиш.

Бастиян го зяпна невярващо, после схвана и се засмя заразително.

— Да бе, много смешно. Изпрати мускулите, не мозъка, на групата, да поеме политическата роля. Как ли пък не. Хей, почти се хванах, Вен. Добър си.

Но Вен не се усмихваше.

— Бастиян, ти си единственият в Атлантида, който вярва, че физическата сила е единственото ти качество. Струва ми се, че Посейдон няма да ти позволи да се изплъзваш още дълго с това, но тази работа си е между теб и морския бог.

Преди Бастиян да успее да измисли отговор, в топлото, слънчево място изведнъж нахлу студен вятър, след което затрептя, придобивайки форма. Като говореха за дявола... Дяволът или върховният жрец на Посейдон — нямаше голяма разлика.

Аларик призоваваше страх от морския бог във всеки, който се осмелеше да пресече пътя му. Малцина бяха престашили се.

Тайнствено зелените очи на жреца блестяха със сила и внезапно се присвиха, сякаш се ровеше в мислите на Бастиян. Но в настоящето никой не притежаваше древната атлантска сила да проникне в мислите на друг, с когото не е обвързан. Или поне Бастиян се надяваше да е така.

Когато Аларик най-накрая проговори, пламтящият му поглед се заби във Вен.

— Каква е волята на морския бог, е извън възможностите ти да разбереш. Може би трябва да изпълняваш дълга си като Отмъщението на краля и да оставиш отговорностите за храма на Посейдон на мен.

Вен склони глава.

— Както кажеш. Тук съм да дам на Бастиян заповедта, тъй като Съветът извика Конлан обратно на закрито заседание.

Той се обърна към Бастиян, който все още беше зашеметен и се опитваше да проумее случващото се.

— Помниш ли сексапилната рейнджърка, която спаси от бандата рокери в Маями преди няколко години? Мацката от поддръжката на Националния парк? Която миришеше на шейпшифтър?

Бастиян почувства как вътрешностите му изсъхват, дори само докато кимаше.

— Кат Фиеро? Да. Имам смътен спомен.

Смътен спомен за онзи ден преди двадесет и един месеца и три седмици.

— Смътен спомен, задникът ми — отвърна Вен, смеейки се. — Това беше единственият случай, в който господин Стабиляга не беше на себе си.

Прекалено късно Бастиян осъзна, че не трябваше да произнася толкова бързо името ѝ, защото сега всички в стаята го зяпаха. Любопитно. Замислено. А що се отнася до Джъстис — може би подигравателно.

Поне не беше казал нещо наистина глупаво.

Като да спомене как слънцето осветяваше светлокестенявата ѝ коса и караше кадифените ѝ кичури да блестят ярко, сякаш в тях бяха преплетени златни нишки.

Или как силата и умопомрачителните извивки на високото ѝ, идеално оформено тяло, го бяха изстреляли в толкова болезнено ясни фантазии, че бе напуснал бара, намиращ се на плажа, за да влезе директно в океана, напълно облечен, в опит да се охлади. След като се беше бил с половин дузина вампири, които бяха решили да си поиграят с красивата шейпшифърка, когато я бяха хванали сама.

Господин Стабиляга. Само ако знаеха. Тихата приветливост, която се бореше толкова силно да представи пред света, беше шега. Десетилетията, в които се бореше със злото, дебнещо човечеството, бяха отслабили разума в него. Само ако знаеха колко близко беше до това напълно да обезумее, след като беше разбрал за стореното от вампирите на бебетата в онова сиропиталище в Румъния, щяха да се страхуват от него.

Всеки нормален човек трябваше да се страхува от това, в което се бе превърнал, след като беше принуден да разчисти бъркотията.

Превърнатите във вампири бебета, бяха отвратителни, но душата му никога нямаше да се възстанови от онова, което бе принуден да стори. Три цикъла на пречистване в храма не бяха достатъчни. Нищо не би било в състояние да изчисти петното в душата му. Жена като Кат заслужаваше нещо по-добро от чудовището, в което се беше превърнал през онзи ден.

— Да — раздразнено отговори Бастиян. — Спомням си я. Най-вече как я сваляше и тя ти би шута — каза той, опитвайки се да върне вниманието си обратно към Вен.

Вен се ухили.

— Да, тя би шута на мен и опитите ми за ухажване здраво по колективния ни задник. Въпросът е, че има свърталище от шейпшифтьри в националния резерват „Биг Сайпръс“, които са станали изменници напук на указа на влиятелния алфа от Флорида, който казва, че са в съюз с вампирите. Надяваме се, че можем да ги привлечем на наша страна. Групата от „Биг Сайпръс“ са пантери и водачът Итън е истински гадняр.

— А Кат?

— Надяваме се, че тя е нашият начин да влезем. От онова, което чухме, тя е наполовина човек. Разузнаване от Куин.

Бастиян бавно кимна. Сестрата на лейди Райли беше един от лидерите на човешкото въстание срещу господството на вампирите и шейпшифтьрите и се грижеше да разполагат с изключително добра информация.

— Това има смисъл. Кат изглеждаше... различна. Можех да подуша голямата котка, да почувствам нейната сила под кожата ѝ, но тя не беше същата, каквато е при другите шейпшифтьри.

Джъстис подсвирна.

— Усетил си котешката сила под кожата ѝ? Какво друго си почувствал? Колко точно секси е това маце?

Вътрешностите му се свиха, Бастиян се завъртя към Джъстис и запрати хокейната шайба през стаята към него. Джъстис рязко дръпна глава настрана и Бастиян с ужас видя как шайбата се заби в стената до лицето на воина.

— Какво, по дяволите, беше това? — извика Денал и се отправи към стената, за да издърпа шайбата.

Отне му три опита. Бастиян почувства как лицето му пламва от срам. Добрият воин никога не губеше контрол. Годиците на обучение бяха набили това в главата му, точно толкова, колкото изкуството да борава с меч стратегията за битка. Какво му беше станало?

В ума му се появи образ на нежната извивка на шията на Кат.

О, по дяволите!

Той се поклони на Джъстис.

— Моите най-дълбоки извинения, лорд Джъстис. Не знам какво... Аз...

Джъстис го прекъсна и изрече със смъртоносно спокоен глас:

— Ако ти беше някой друг, щях да те убия за това. Спасявал си живота ми достатъчно пъти, за да си заслужиш един опит. Но внимавай за в бъдеще, Бастиян.

Аларик мина безшумно през стаята, застана пред Бастиян и се вгледа в очите му. Бушуващият зелен пламък в погледа на жреца предизвика топлина по лицето на Бастиян. Той се запита дали Посейдон щеше да използва Аларик, за да го повали, защото бе изложил на опасност воин от елитната стража на принц Конлан.

Зачуди се дали в капризния ум на морския бог има наказание, което би било по-опасно от това, да се изправи отново пред Кат. В почти четиристотингодишното му съществуване нито една жена не му беше въздействала така. Негово задължение бе да защитава човечеството, но нито веднъж през вековете, не го беше приемал толкова лично. Тя дори не беше човек. Беше забранена.

Жрецът най-накрая проговори.

— Любопитно. Тази мисия ще се окаже много... интересна. Може скоро да се наложи да посетя южна Флорида.

И тогава фигурата на Аларик отново затрептя в мъгла и се понесе през балкона, оставяйки Бастиян да се изправи срещу воините, които бяха най-близките му приятели... и мисията, която не смяташе, че изобщо е способен да изпълни.

О, да. Страхотен съм.

ГЛАВА 2

Кат седеше в джипа си, а ризата ѝ беше мокра от пот заради есенната жегата на южна Флорида. Запита се кога простото пътуване до магазина за хранителни стоки се беше превърнало в изпитание за смелост. Термометърът на банката показваше двадесет и девет градуса, не толкова необичайно за това време на годината, но котката в нея искаше да се свие на слънце върху някоя скала. Да си подремне, може би. Да хване овца или две.

— Да, точно така. Вземи си почивка от действителността.

Действителността, в която Кат Фиеро, официален рейнджър от службата за поддръжка на Националния парк и дъщеря на бивш алфа водач на обединените пантери от „Биг Сайпръс“, никога не е хващала овца. Нито коза. Нито дори малка дребна катеричка.

— Фалшив шейпшифтър, безполезно оправдание за пантера, некадърна кучка — измърмори тя. — Добре, това общо взето покрива нещата, които ще бъда щастлива да чуя, ако Фелън или слугите ѝ са там и се навъртат около секцията с риба тон.

Тя грабна портфейла си от раницата и го пхна в джоба на късите си панталони, слезе от джипа и затвори вратата. Забеляза лъскавия ягуар с регистрационен номер „Фелън 1“ и почувства как устните ѝ се извиват, оголвайки зъбите ѝ.

Светът отива по дяволите, а защо тогава аз се притеснявам какво мислят тези кретени за мен?

Спомни си заглавията на вестниците, които беше преглътнала с горчивото кафе и преварените яйца в заведението на Телма. Още законопроекти минаваха през Конгреса, нови допълнителни екстри се прикачваха към Акта за защита на нечовешките видове от 2006, сякаш горките хора бяха някаква заплаха за вампирите. Повечето от тях се криеха в домовете си през нощта, все още неспособни да повярват, дори след десетилетие, че съществата, които изскачаха в нощта, са истински.

И вампирите, и шейпшифтьрите. Баща ѝ не искаше нищо от това.

— Преобръща се естественият ред на нещата, Кат — повтаряше отново и отново той. — Ние сме създадени да съществуваме далеч от цивилизацията, да останем верни на природата си. Не да си играем на репортери, служители на закона или други цивилизовани членове на обществото.

Но той се беше оженил за човек, нали? И после беше умрял, все още опитвайки се да скрие разочарованието от единственото си дете. Дъщеря, която никога не беше успяла да се преобрази. Нито веднъж дори.

Сега половината рейнджъри, с които работеше и една трета от опитната местна паранормална организация, бяха шейпшифтьри.

— С изключение на мен — измърмори тя, докато отваряше вратата на магазина и почувства как прекрасният хладен поток от климатика се понесе към нея. — Аз съм само наполовина шейпшифтьр. Аз съм само...

— Изрод! — Гласът отекна с несдържано веселие. — Тъкмо говорихме за теб, уродливия рейнджър.

Кат отмести ръката си от дръжката на служебния си револвер, съжалявайки за пореден път, че кучката не ѝ беше дала повод да я застреля в района на службата към Националния парк.

— Фелън. Както винаги е удоволствие. Или чакай... всъщност никога не е удоволствие.

Тя наблюдаваше с присвити очи как миньонката, проклета да е, защото бе отровила съществуването ѝ, крачи към нея върху обувки с тринадесетсантиметрови токчета; Кат никога в живота си не би обула такива. Позволи си малко самодоволство, защото Фелън все пак трябваше да погледне нагоре към нея. Да бъдеш почти 183 см не беше толкова лошо.

Фелън прокара ръка през купчината черни къдрици, изви гърба си и зае поза на разгонена котка. Каквато вероятно беше. Кучка. Моментната гордост, която Кат беше придобила от височината си, изчезна като себеуважението ѝ и тя отново се почувства като пухкава амазонка до деликатната красавица. Някак си осъзнаваше, че Фелън също го знае. Прекалено висока, прекалено силна, просто прекалено всичко за човешките мъже. И прекалено неподходяща за

шейпшифтьрите. Кат никога нямаше да бъде красавицата на бала; отдавна се беше примирила с това. Но щеше да се радва, поне веднъж да получи покана за проклетите танци. Поне веднъж да намери мъж, който не е изплашен или отвратен от нея. Не беше сигурна кое е по-лошо.

— Ще идваш ли на събранието довечера? О... чакай! Вярно! Ти не си точно една от нас. Вероятно не си поканена — каза Фелън с глас, опасно близък до мъркане.

Кат отчаяно пожела да я отмине. Не искаше да достави удоволствие на Фелън, като прояви малодушие.

— Бях поканена. Просто не съм заинтересована — отговори тя, придавайки на гласа си всичкото безразличие, на което бе способна.

Фелън повдигна една вежда.

— Наистина? И все пак си мислех, че твоите закрилнически инстинкти ще се побъркат от самата идея да оформим съюз с висшия лорд на вампирите от южния район. Чух, че той и кръвното му потомство имат интересни вкусове за забавления.

Кат беше разгледала докладите. Хора, измъчвани с дни, бяха използвани за играчки заради болното, перверзно удоволствие на нещастника. Тя сви ръце в юмруци, едва осъзнавайки, че ноктите ѝ се впиват в дланите.

— Лъжеш — решително каза тя. — Няма начин Итън да обедини сили с вампирите. Особено с бандата на Терминъс. Двамата едва не се избиха един друг миналата година, след като Терминъс се позабавлява с игричките си с трима от най-младите членове на прайда на Итън.

— Не си ли чула? Терминъс е мъртъв. Някаква нова банда от североизток, които са се обединили с онези идиоти бунтовниците или нещо такова. Както и да е, нещата се промениха. — Фелън тръгна да се отдалечава и се обърна. — Не всичко, очевидно. Все още не си истинска котка, нали? Кажи ми, какво е чувството да работиш с диви пантери и да осъзнаваш, че никога няма да бъдеш една от тях?

Кат стисна устни, знаейки, че всичко, което каже, ще удължи схватката.

Фелън се изсмя и звукът от смеха ѝ проряза сърцето ѝ като парчета стъкло върху отворена рана.

— Горката малка откачалка, Кат, с нейната жалка човешка майка. И наистина, какво са си мислили, когато са те нарекли Кат, като никога

няма да бъдеш такава?

Докато Фелън тракаше към вратата с абсурдните си токчета, Кат се опита да измисли жилещ отговор. За нещастие скръбта, горяща в гърлото ѝ, блокираше думите, точно както човешкото ДНК, въртящо се из кръвоносната ѝ система, блокираше пантерата да се появи. Жалко.

Итън се облегна на стената близо до затворената врата на стаята и се огледа, потискайки всеки инстинкт на двойствената си природа, за да изглежда отпуснат и безгрижен. Котката вътре в него беше звяр... искаше да се втурне през кожата му и да атакува кръвопийците в стаята. Пантерите не се интересуваха много от миризмата на мъртвите неща, които се разхождаха наоколо.

Но политиката беше лов, който се играе по-добре от човешката страна на съществуването му. Вампирът, застанал в центъра на стаята, беше майстор стратег и очакваше лесно да властва над Итън.

Органос го очакваше гадна изненада.

— Явно слуховете са истина — заключи Органос. — Изгубеният континент на Атлантида очевидно е повече от приказка, която жалките човеци разказват на децата си. Тези воини нападناха и унищожиха Барабас и кръвното му потомство и се носят слухове, че Анубиса се е укрила.

Итън се усмихна, показвайки преднамерено голяма част от много остриите си зъби.

— Укрила? Или атлантите са убили и нея?

Органос изсъска и собствените му зъби се показаха.

— Ще говориш за богинята ни с уважение или този съюз ще приключи, преди да е започнал. Никой човек не може някога да победи Анубиса. Тя планира стратегия, далеч отвъд нашето разбиране.

Итън повдигна вежда.

— Наистина? Тя не споделя стратегията с вас, така ли? Как точно ще работи този съюз между шейпшифтър и вампири, ако дори не знаем какво става?

— Ще узнавате това, което аз знам, възможно най-бързо, след като го науча. Със сигурност си съгласен, че целта за пълно подчинение на хората си струва малко несигурност.

Да изучава лицето на вампира беше безполезно упражнение. С тази липса, на каквото ѝ да било изражение върху чертите си, Органос не издаваше нищо. Можеше да е направен от студен бял мрамор.

Или по-скоро се дължеше на трупно вкочаняване, настъпило преди, ох, два или три века.

Котката вътре в него потръпна, отбелязвайки отвращението на хищника към мършата. Итън изпрати мислите си навътре, укротявайки и успокоявайки звяра. Скоро. Скоро ще бъдеш навън и ще те оставя да скиташ на свобода.

Котката изръмжа, но утихна в него, напомняйки за постоянната нужда от контрол. Най-силният сред шейпшифтьрите бе на крачка от катастрофалната трансформация, която щеше да го промени завинаги. Опасността да подивее съществуваше винаги. Прекалено много членове на прайда не бяха възвърнали човешката си форма. Твърде много от приятелите му бяха станали жертва на проклетите човеци и незаконния им лов.

Когато видя гнусотията в магазина на Нелсън, бе изревал от мъка и тържествено се закле да отмъсти. След като напусна магазина се бе отдалечил възможно най-много, преди да повърне вътрешностите си.

Тогава най-накрая се бе съгласил да се срещне с Органос. След като беше видял братовчед си, най-близкия си приятел от детинство, в котешката му форма, препариран и изложен в магазина.

Нито един шейпшифтьр не оставаше в животинска форма след смъртта си, с изключение на очите. Тази подлост изискваше най-гнусната черна магия. Хората и поне една вещица с черно сърце, щяха да умрат.

Изръмжавайки, той тръсна леко глава в опит да се отърве от образа, изгарящ ума му. Прикова Орангос с поглед.

— Тотално подчинение. Да, ще трябва да си платят.

Вампирът се примъкна по-близо, подавайки тънката си бяла длан.

— Партньори?

Итън се опита да не мисли за Ханк Фиеро, който щеше да се обърне в гроба си при тази идея. Опита се изобщо да не мисли за Кат Фиеро. Подаде собствената си ръка и съдържа яростната погнуса на котката си.

— Партньори.

ГЛАВА 3

— Какво, по дяволите, е това? — Бастиян се заклати на пети и мушна ръце в джобовете на дънките си. — Ще се срещнем с потенциален съюзник от югоизточния шейпшифтьорски контингент в бар?

Денал се зачете в думите на нестабилно закачения неонов надпис.

— Това не е просто бар. Това е бар „Грилът на Телма“.

— На мен ми прилича на истинска дупка — озъби се Джъстис. — Напомни ми отново защо трябваше да идвам с теб и да те наглеждам?

Устните на Бастиян се свиха при мисълта за това Джъстис да го дундурка.

— Да бе. Ти с нищожната си височина от метър и деветдесет и осем?

Бледозелените очи на Джъстис заблестяха със сила. Той вдигна едната си ръка с дланта нагоре и разкри искряща топка от електричество.

— Никой друг, освен жреца, не владее елементите толкова добре колкото аз, клоун такъв. Това, че си по-висок, означава само, че ще направиш по-голяма дупка в земята, щом те съборя по задник.

Денал завъртя очи.

— Все тая. Ако сте приключили с игричките си, нека влезем вътре и да се срещнем с жената. Няма да откажа една бира и пет-шест чийзбургера.

— Момче, ти си постоянно гладен — каза Бастиян, като се противопостави на порива да разроши косата на Денал. Той бе мъж на повече от двеста години, не момчето, за което Бастиян бе свикнал да го мисли. Смъртта и възкръсването на Денал бяха накарали воина да порасне по почти невидим, но осезаем начин.

Джъстис профуча покрай тях и се запъти към вратата.

— Да, освен това е район, населен от шейпшифтьри. Сигурно тук сервират само сурово месо.

Докато Денал мърмореше нещо под носа си, тръгна след Джъстис, а Бастиян отново огледа паркинга. Сетивата му, изострени от усилените тренировки и концентрация, разпознаха вибрации както от шейпшифтьри, така и от хора. Струпвания от двете, но никога заедно. Обитателите на „Биг Сайпръс“ живееха напълно изолирани.

Въпросът бе: по чия идея?

Отново клатейки глава, все още объркан от това, че Конлан бе избрал него за тази деликатна роля на посредник, Бастиян се запъти към вътрешността на бара. И попадна в разгара на бой.

Наведе се бързо, за да избегне една бутилка, която летеше към него и огледа стаята, докато тя се разби в рамката на вратата зад главата му. Джъстис се бе облегал на далечната стена, скръстил небрежно ръце на гърдите си. Синята му плитка — и дръжката на мечу му се подаваха зад рамото му — вероятно бе обяснението за спокойствието, което го заобикаляше.

Всичко в Джъстис крещеше, че е гадняр. Бастиян все още не можеше да повярва, че бе хвърлил шайба за хокей по него, след като го бе подкрепял в безброй битки срещу шейпшифтьри и вампири.

Едно тяло прехвърча през въздуха и Бастиян изпъна ръка, за да попречи на човека... да, „човека“, той въобще не миришеше на шейпшифтьр, въпреки че бе трудно да се каже в тази лудница. Раменете на мъжа се удариха в ръката на Бастиян и отскачайки, той се блъсна в една маса.

— Бастиян! Насам! — Бастиян се обърна при вика на Денал и защо ли не бе изненадан да открие, че най-младият член на Седемте се бе озовал в самото сърце на битката. Дори докато наблюдаваше, Денал удари един мъж в окото, докато друг го бе сграбчил за гърлото.

Денал се ухили, а устата му кървеше.

— Най-накрая! Малко забавление! — извика той.

Бастиян поклати глава и се предвижи с атлантска скорост към вратата щом видя как един мъж вдигна ръка, за да хвърли нож в неговата посока. Вратата се отвори внезапно и жената, която влезе през нея прати всяка мисъл далеч от съзнанието му.

Възбуди се само от аромата ѝ.

Очите ѝ се разшириха щом погледна пред себе си и Бастиян си спомни за ножа. Протегна ръка, за да го улови и се намръщи леко, когато острието поряза дланта му, но не откъсна очи от нея.

Когато тя обърна шокирания си поглед към него, той направи дълбок поклон и се представи.

— Лейди Катрин Фиеро. Бастиян от Атлантида, на вашите услуги.

Кат спря да диша в мига, щом го подуши. Котката в нея измърка, сякаш се протегна, а след това се сви на кълбо под кожата ѝ, все едно бе готова да излезе и да си поиграе след всички тези години, прекарани в криене.

Това беше той. Огромният мъж, който бе срещнала само веднъж, за кратко, преди почти две години. Онзи, който я защити от една рокерска банда вампири, които възнамеряваха да я направят плячка в кървавия си спорт. Той беше минал през тях като пантера в разцвета си през поле, пълно с елени, след това не бе обърнал никакво внимание на пламенните ѝ благодарности и просто си беше тръгнал. Без да се обръща назад, запътил се към залеза като някакъв измислен герой от детска приказка.

И сигурно бе такъв — този мъж, който тя никога не можа да забрави. Трябва да беше този, когото чакаха от Атлантида. Когато Куин го бе описала... тя дори не си позволи да мечтае. Но това беше той. Бастиян.

И той се покланяше пред нея. Покланяше ѝ се и... кървеше?

Тя отдели един миг, за да се огледа из бара. Враждебността, която се носеше във въздуха между хората и шейпшифтърите през последните месеци, бе избухнала отново с пълна сила.

Този път идиотите щяха да разбият бара на Телма. Това трябваше да спре.

Кат трябваше да го спре.

Тя отново погледна към мъжа — Куин каза, че те наричали себе си Войните на Посейдон. Само слепец не би познал, че мъжът е воин. С височина над два метра и перфектно оформени мускули. Никой не изглеждаше така само като тренира всяка седмица във фитнеса. Обвитите му в износени дънки бедра, изглеждаха огромни като дънери. А — о, боже, не позволявай лигите ѝ да потекат — гърдите и раменете му бяха като стена от мускули. Господи, бицепсите му бяха с

големината на бедрата ѝ, а тя не бе с малки бедра. А лицето му — ох, лицето му. Мъжете не би трябвало да са толкова красиви. Това прецакваше естествения ред на нещата или нещо подобно. Скулите му и тази буйна черна коса, която беше малко по-дълга и...

Страхотно, Кат, отдада си се на страстни фантазии, докато тези мъже се избиват помежду си и разбиват бара на Телма. Направи нещо, по дяволите.

Пантерата в нея изръмжа, разкривайки желанието си съвсем открито.

Звярът искаше да си поиграе. Копнееше да се отдаде на опасни и диви игрички с този воин. Пантерата не бе подвластна на ограниченията на дълга или етикета. Тя искаше топлина, необузданост и ненаситен секс.

Кат усети влагата между бедрата си и потръпна леко, когато втвърдените ѝ зърна се потъркаха в ризата ѝ. Лицето ѝ се изчерви и тя се опита, отново, да се съсредоточи върху битката, развихрила се около нея. Погледна към Бастиан и дишането ѝ се учести. Отвори уста и я затвори отново.

В черните му очи гореше будна интелигентност. Интелигентност и нещо много по-примитивно. Беше ли това... възможно ли бе това да е желание?

За нея?

Коленете ѝ омекнаха при тази мисъл. Секундите, които минаха, докато тя стоеше там, замръзнала, изглеждаха като часове.

Бутилката, която се разби в стената, я извади от вцепенението ѝ.

— Проклети да са. Знаят, че това място е целият живот на Телма. Извинете, сър, но трябва да спра това.

Той буквално изръмжа. Ако не знаеше със сигурност, че не е шейпшифтьр, заради свирепото му изражение, щеше да реши, че е такъв.

— Няма никакъв шибан начин, да те пусна сред тази суматоха. Всъщност, защо не излезеш навън, преди да си пострадала? Ще те закарам вкъщи и може да говорим, за каквото там, по дяволите, говорят посредниците.

Той ѝ препречи пътя към помещението с голямото си тяло и за един кратък миг тя се почувства защитена. Закриляна. Сякаш някой го бе грижа за нея, така както не се бе случвало от доста дълго време.

Но бързо отблъсна това чувство. Нямаше време да се размеква.

— Благодаря ти за загрижеността, но това е работата ми. Сега се мръдни от пътя ми — каза тя, нарочно използвайки суров глас.

Прекрасните му морскосини очи се присвиха и чертите на невероятно красивото му лице се изостриха още повече. Заби ръце на стената от двете страни на главата ѝ и я приклеци на място, прикривайки я с тялото си.

— Ти няма...

— О, напротив — прекъсна го тя. Вдигна ръце отстрани на тялото си, с дланите нагоре и остави шума и яростта в стаята да утихнат. Уви се около течението на спокойния, чист поток в съзнанието си. Кристален, течен покой.

От ума ѝ се разплиска спокойствие като вълните на океан. Равномерни, ритмични, успокояващи вълни.

Пое дълбоко дъх и щом издиша, разпръсна покой от тайния поток в себе си, насочвайки го бързо от ума си към въздуха наоколо.

Отвори очи, за да наблюдава ефекта. Тъй като бе най-близо, първо се поддаде воинът, залитна леко назад, сякаш бе ударен. Изострените му черти се отпуснаха и в очите му отново се завърна известно количество спокойствие. Тя му се усмихна и когато той се опита да каже нещо, постави ръка върху неговата и поклати глава. След това посочи към останалата част от помещението.

Бастиян се обърна, за да огледа бара, все още предпазвайки я с тялото си. Наблюдаваше как спокойствието, което излъчваше Кат, се разпространи из стаята. Юмруците се отпуснаха. Мъжете премигваха, сякаш някой ги бе зашеметил и оставяха бутилките, ножовете и другите оръжия, които бяха използвали. Групова въздишка от неизразходвана ярост задуши бурното чувство в стаята от смъртоносна ярост до сънлива отпадналост.

Една белокоса глава се подаде зад бара и дребна жена се огледа из помещението.

— Свърши ли? Кат, това ти ли си? — извика тя с леко треперещ глас. — О, разбира се, че си ти. Никой друг няма дарбата да успокоява тази сбирщина от идиоти.

Кат наведе глава, но тръгна през стаята към Телма.

— Просто дойдох в подходящото време, Телма. Тези мили господа тъкмо пресмятаха, колко пари ти дължат за щетите, нали така?

Двойка от най-ожесточените побойници, които бе видяла в свадата, сведоха глави и кимнаха. Единият беше човек, а другият шейпшифтьр. Явно кризата приближаваше по-бързо, отколкото си бе мислела.

— Телма, ще им кажеш колко трябва да ти платят, нали? И мисля, че всички можете да ѝ помогнете да почисти цялата тази бъркотия, поне тези, които не трябва да идат до спешното отделение — каза тя повишавайки тон, за да подсили заповедта си. Още една от „дарбите“ ѝ, за които не бе казала на никого.

— Ще се оправя, Кат — отговори Телма. — Ще те уведомя, ако някой не си плати. Но сега защо не се измъкнеш от тук? Няма нужда да се мотаеш наоколо, а вероятно трябва да отидеш на срещата.

Кат преглътна горчивия отговор и се усмихна.

— Добре, ако държиш нещата под контрол.

Тя знаеше, че ефектът щеше да продължи още няколко часа върху всички, които са били в обхвата ѝ. Не бе сигурна, колко голям бе той, но несъмнено имаше хищници в радиус от около двеста метра от бара, които нямаше да имат желание да правят нищо друго с плячката си, освен да се сгушат до нея, поне за известно време.

Усмихна се при тази мисъл и след това се обърна към атланта, подсилвайки защитата си, за да не реагира като някоя празноглавка само щом го погледне. Той бе на не повече от две крачки зад нея, макар че изобщо не бе чула да се приближава, дори с шейпшифтьрското си осезание. Мъжът я наблюдаваше с любопитство, сякаш знаеше, че е направила нещо. Нямаше как да знае какво, но бе сигурен, че е направила нещо.

— Ще тръгваме ли? Сигурна съм, че искаш да си починеш след пътуването — каза тя, питайки се какъв вид пътнически подготовки трябва да се направят, за да се стигне от изгубения континент, погребан някъде под океана, до един национален резерват на осемдесет километра западно от Маями. Тя погледна към ръката му, от която капеше кръв. — Може да се погрижим и за това.

Той кимна и погледна на ляво и дясно от нея, след това направи едва забележим сигнал. Двама мъже, които не бе забелязала по-рано, пристъпиха към тях, проправяйки си път през замаяните и клатушкащи се хора и шейпшифтьри. И двамата приличаха на воители, въпреки че единият от тях беше като някаква готическа пънк версия със синята си

коса и меча, закачен на гърба му. А другият изглеждаше като нечие малко братче.

Малко братче, което е преживяло много битки, внезапно се поправи тя, щом погледна очите му.

Тогава осъзна и нещо друго, щом Бастиян хвърли ножа върху една маса. И тримата се държаха така, сякаш номерът ѝ със споделянето на спокойствието, не им бе повлиял за повече от миг.

Което означаваше, че те са дори по-опасни, отколкото си бе мислила.

ГЛАВА 4

Бастиян бе доволен, че джипът на Кат е отворен за нощния въздух. Ако бе принуден да се вози в кола, затворен вътре с аромата ѝ, за повече от пет минути, щеше да бъде принуден да вземе драстични мерки. Като да скочи от колата, рискувайки да посрещне с лице мръсния път.

Или да я помоли да спре, за да може да разкъса дрехите, скриващи невероятното ѝ тяло.

Отчаяни мерки.

Но тежкият, влажен въздух на блатото и буйната растителност, които ги заобикаляха, му служиха за разсейване достатъчно, че да държи ръцете си — включително тази, която тя толкова компетентно бе превързала с комплекта за първа помощ, който носеше в раницата си — далеч от нея. Поне временно.

Защо тази жена му влияеше толкова силно? И как щеше да изпълни дълга си към Атлантида, ако не преодолееше това желание? Дългът му бе да защитава хората — всички хора. Но той с удоволствие би призовал забранения елемент на огъня, превръщайки бара и всички в него в пепел, за да предпази Кат.

Искаше да я отнесе в дома си в Атлантида и никога повече да не я допусне близо до някоя опасност.

Шейпшифтър в Атлантида. Ха. Аларик напълно ще се побърка. А Посейдон... о, неговото отмъщение би било извън представите ми.

— Къде отидоха приятелите ти? — Гласът ѝ прекъсна блуждаещите му мисли. Звучеше дружелюбен, но безличен. Вероятно се опитваше да води любезен разговор.

— Изпратих ги да поговорят с някои от контактите ни с човешкото население в района — отвърна той. Тогава осъзна какво е казал и се почувства тъпо. Тя бе получовек. Може би мислеше за себе си като за човек? — Съжалявам, знам, че ти си... имам предвид, тъй като работиш с пантери и баща ти е бил алфа, ние мислехме...

Той прокара ръка през косата си и въздъхна. Отново.

Тя се разсмя. Смехът ѝ бе жарък и истински, като самата нея. Богат и топъл, предизвикваш желание за секс.

О, по дяволите! Посейдон, моля те помогни на смирения си войн. Защото падам в тъмната пропаст на глупостта, породена от страст.

Бастиян стисна челюст и се вгледа право напред, твърдо решен да не поглежда отново към нея докато джипа не спре.

— Какъв е този звук?

— Какъв звук? — попита той, разгръщайки сетивата си.

— Този странен... почти врящ звук — отвърна тя, озадачена. — Сякаш е заврял чайник?

Той го чу веднага щом тя го описа — звукът, който бе пренебрегнал преди това. Звукът, който бе предизвикал. Несъзнателно бе насочил обърканите си, обезумели чувства към най-близкия източник на вода. Мърморейки няколко думи на древен атлантски, той пое дълбок дъх и изпрати охлаждаща енергия към блатото, за да спре кипенето на водата, надявайки се, че промяната на температурата не бе причинила особено големи щети на някои от защитените видове флора и фауна.

Щом шумът спря, той забеляза, че тя го наблюдава, а златистите ѝ очи бяха присвити.

— Ти направи това, нали? Усетих как някаква енергия се надига от теб.

— Можеш да го усетиш? Какво имаш предвид? — Освен атлантите, някои от най-могъщите вампири или няколко вещици, които се занимаваха с черна магия, никой друг не можеше да усети, кога един атлант призовава елементите. — Вещица ли си? Със сигурност не си вампир. Мога да усетя топлината на тялото ти дори от тук.

Бузите ѝ пламнаха за момент и тя наведе глава.

— Ти, ох, добре. Не. Определено не съм вещица. Защо? И престани да ме разконцентрираш. Какво направи на водата?

— Това е нещо атлантско. Можем да призоваваме елементите, най-вече водата. Понякога силни негативни чувства се отклоняват към най-близкия водоизточник. Оправих го. — Бастиян осъзнаваше, че гласът му е дрезгав, но проклет да е, ако искаше да покаже слабост през първия си ден като посредник. Какво си мислеше Конлан? Може

би любовта бе размътила ума на принца, както бе предположил Джъстис.

Бастиян изчака, но тя остана мълчалива за известно време, докато фаровете осветяваха неравния път пред тях. Той потъна в собствените си мисли и ужасни очаквания за поне дузина начини, по които можеше да провали мисията на своя принц. Бе създаден за битки. Да разгромява враговете на Атлантида и човечеството. Не за деликатни политически преговори.

— Нещо не е наред ли? — Гласът ѝ бе колеблив, но веселието все още бе там. — Доста дълбоки въздишки се чуват от теб. Не съм наранила мъжката ти гордост, нали?

— Какво?

— Хей, живея и работя с отбор от най-големите алфа-мъжкари сред всички алфи на планетата. Познавам наранената гордост щом я видя.

Той ѝ хвърли един поглед и зърна напълно спокойното ѝ изражение. Също така забеляза и побелелите кокалчета на ръцете ѝ, стискащи волана.

Тя се страхуваше от него. Осъзнаването на този факт, накара гърдите му да се присвият болезнено.

— Съжалявам, Катрин. Мис Фиеро. Рейнджър Фиеро — запъна се той в бързината си да изкаже думите. — Как желаете да ви наричам?

Тя се усмихна и отпусна хватката си върху волана.

— Кат е добре. А ти си Бастиян. Правилно ли го произнасям?

Когато тя изрече името му, нещо вътре в него се преобърна по странен начин. Но той не му обърна внимание. Най-вероятно бе лошо храносмилане.

— Да, точно така. Майка ми обичаше Франция от шестнайсети век. На всички ни даде имена от тази ера и период. Филип, Мари, Антоан, и аз. Аз съм най-малкият.

Тя подсвирна.

— На това му се казва малък брат. Какво сте вие, семейство от гиганти? — След това се намръщи. — Хей, съжалявам. Ако има някой, който не трябва да се шегува с размера, това съм аз. На практика съм майтап на природата.

Той почти можеше да усети болката от горчивите ѝ думи. Искаше да убие онзи, който ѝ я бе причинил. Отпускайки юмруци се

запита, дали не губеше ума си.

Докато тя отбиваше по алеята пред една малка къща, той се обърна в седалката си към нея и бавно я огледа от долу до горе.

— Ако някой враг се опита да те заблуди с подобна измамна тактика, ще придобиеш предимството, в която и да е бойна стратегия.

Тя изгаси колата, дръпна ръчната спирачка, след което наклони глава и се вгледа в него с тези невероятни кехлибарени очи.

— За какво говориш?

— Просто казано, всеки, който се опитва да ти пробута подобна скапана реплика, е идиот и ти лесно ще му сригаш задника. — Той вдигна ръка, за да докосне кичур от светлокафявата ѝ златна коса, който се бе изплъзнал от плитката ѝ. — Ти си невероятно очарователна и ще красиш ръката дори на някоя кралска особа, ако е достатъчно мъж, за да те заслужи.

Мисълта за Вен, братът на принц Конлан, който се опитва да се сближи с Кат, премина през съзнанието му и той трябваше да стисне зъби, за да спре изгарящата го ревност.

Аха. Побъркваше се.

Очите на Кат се отвориха широко, а зениците ѝ се разшириха, докато не заприличаха повече на котешки, отколкото на човешки.

— Какво? Никой не говори така. Искам да кажа, да не би да си някакъв поет? Изпратили са ми поет за посредник? Но ти изглеждаш като воин...

Тя се спря и се удари по челото.

— Ясно! Подиграваш ми се. Схванах. Е, свикнала съм, така че не се възгордявай много. Не е нещо ново за мен.

Преди Бастиан да може да я спре, тя изскочи от джипа. Той тръшна вратата от своята страна и съсредоточи енергията си, за да се пренесе пред нея. Хвана ръката ѝ докато тя се опитваше да мине покрай него и я издърпа към себе си, едва удържайки гнева си.

— Умолявам те, никога повече не ме обвинявай, че ти се подигравам.

Погледна надолу към дълбините на златистите ѝ очи и се потопи в тях. Потъна в душата ѝ.

Изведнъж се почувства ужасно засрамен. Затова освободи ръката ѝ, направи крачка назад и се поклони.

— Поднасям искрените си извинения, лейди Катрин. Не знам как да обясня какво ми стана, че да обидя или нараня една жена. Но не мога да понеса мисълта да вярвате, че бих искал да ви нараня с думите си.

Тя се вгледа в него, разтривайки мястото на ръката си, където я бе сграбчил.

— Какво... Нямам идея какво да правя с теб. Планирах да ти предложа свободната стая в къщата ми за тази нощ, но не съм сигурна, че това е добра идея.

Тялото му се стегна при мисълта да почива толкова близо до нея. Да я види без униформата ѝ, с коса разпръсната по възглавницата му. Бавно издиша, борейки се отново за контрол. Твърдо бе решен да се консултира с Аларик, колкото може по-скоро.

— Ще спя под звездите, за да не ти причинявам неудобство. Моля те не позволявай на нахалните ми действия да повлияят върху виждането ти за мисията или хората ми.

Тя се вгледа в него за дълго време, а след това ъгълчетата на устните ѝ се разтеглиха в неохотна усмивка.

— Съгласна съм. Ако за цялата горска служба се съдеше по лошия ми нрав, щяхме да останем без работа.

Обърна се към къщата и се запъти към вратата. Той остана на място, без да се помръдва, наблюдавайки гъвкавото изящество на походката ѝ. Бедрата ѝ бяха закръглени и спокойно можеха да изпълнят ръцете му.

Изведнъж тя погледна обратно към него.

— Хайде, идвай. Може да се настаниш в гостната, ако обещаеш да се държиш добре. Все пак се опита да ме предпазиш от онези убийци. Има го и... също така стои и малкият въпрос за старите дългове. — Тя сведе поглед, без да среща очите му.

Що се отнася до поканата, не бе нито най-топлата, нито най-насърчаващата, която бе чувал през своите почти четиристотин години. Но със сигурност никоя друга не би била по-добре приета. Взе раницата си от джипа ѝ и я последва до вратата, клатейки глава.

Поетът посланик. Само почакай Джъстис да чуе за това. Като се замисля, май е по-добре да го запазя за себе си.

ГЛАВА 5

Кат хвърли ключовете си на масата и се опита да отпусне мускулите на врата си. Всеки инстинкт, който имаше — и човешки, и животински — беше нащрек, в най-висока степен на очакване. И макар че бе болезнено да го признае, на възбуда.

Всичко това, заради човека — не атланта — който бе влязъл в къщата ѝ.

И тя не можеше да разбере реакцията си. Сякаш никога преди не бе виждала сексапилен мъж. Итън, например, бе зашеметяващо красив. Ако харесваш мъжете ти да си високи, слаби, с мускулести тела и арогантно алфа поведение.

Имаше чувството, че ѝ допадат повече мъжете от типа поетичен воин или посредник.

Тя изстена.

— Трябва да преодолеем това.

— Моля? — Дори гласът му бе убийствен. Нисък и секси, с подчертана интонация. Звучеше малко като далечен роднина на келтския, който често бе чувала от посетителите на парка, идващи от Ирландия.

Изпъвайки рамене, тя се обърна, за да го погледне.

— Трябва да проверя малките. Ще се върна след минутка.

Не е като бягство, защото наистина трябва да проверя бебетата. Не е. Не спираше да си повтаря това, по целия път надолу по коридора, надявайки се скоро да си повярва.

Бастиян пусна чантата си на пода близо до меката кушетка, чудейки се какво трябва да направи сега. Тя сигурно искаше малко спокойствие от побъркания глупак, като който се бе проявил в колата. Не можеше да я вини за това.

Огледа се из малката, но уютна стая и забеляза снимките на това, което би трябвало да бъде семейството ѝ, по лавицата за книги. Отиде до нея и взе една снимка. Разпозна силните черти и височината на Кат в мъжа, който стоеше с ръка, обвита около една крехко изглеждаща

жена, която държеше бебе. Това може би бе Кат? Жената имаше златните краски на Кат, но бе съвсем дребна. Куин бе казала, че майката на Кат е била човек. Запита се колко ли трудно трябва да ѝ е било да израсне като получистокръвно дете на алфата?

Приглушен вик от задната част на къщата привлече вниманието му. Той мигновено остави снимката обратно на лавицата и хукна с все сили към коридора, несъзнателно посягайки към кинжалите си, които не носеше. Беше ги оставил в чантата си, в знак на уважение към домакинята си. Тази малка вежливост можеше да му коства живота. Сега нямаше време да ги вземе. Тя можеше да...

— Кат? — Стигна до края на коридора и нахлу в стаята, от която идваше светлина само за да види напълно неочаквана картина: Кат седнала на пода, смеейки се, докато четири бебета пантери пълзяха и се търкаляха по нея. Бастиян се загледа в нея и усети как остава без дъх.

Сериозната Кат бе красива.

Смеещата се Кат бе истинска богиня.

Тя погледна към него, все още усмихната.

— Съжалявам. Чу ме да викам ли? — Тя вдига най-голямото от четирите пантери — мъжкото. Малките имаха кафяво-червеникава козина и бели коремчета, както и смешна извивка в края на опашките си. — Той се опитва да докаже, че е по-страшен от трите си сестри и ухапа пръста ми доста силно, нали така, бебчо?

Когато наведе глава, за да потърка чело в пантерата, Бастиян изведнъж разбра точно защо животното започна да мърка. Той самият щеше да го направи, ако можеше да я накара да погали корема му.

— Красиви са — каза Бастиян и наистина го мислеше. — Никога досега не бях виждал бебета пантери. Дали те... имам предвид...

Тя се засмя отново, но този път в смеха ѝ имаше малко горчивина.

— Не, не са шейпшифтьри. Те са изцяло пантери. И за известно време бе спорен въпрос дали някой изобщо ще види отново бебе пантера във Флорида, заради начина, по който хората ги избиваха.

— Бракониери? — попита Бастиян и седна на пода, протягайки предпазливо ръка напред към двете по-близки до него бебета. Едното го игнорира напълно и започна да мие лицето си с една от малките си

лапички, докато другото зае дебнеща позиция, скочи върху ръката му и войнствено нападна ръкава на ризата му.

— Не, не браконieri, въпреки че сега трябва да се борим и с тях. Вярваш или не, доскоро бе съвсем законно да се ловуват тези невероятни създания, докато през 1967 г. Министерството на вътрешните работи на Съединените щати не ги обяви за застрашен вид. Прекалено късно. Около 1955 г. са били избити до почти пълното изчезване на вида. — Кат се облегна на стената и се изтегна.

Бастиян се опита да не се разсейва от дългите ѝ крака.

— Но сега нещата са по-добре, нали?

Тя кимна, а лицето ѝ все още бе сурово.

— Да, но все още не достатъчно. Една спогодба с Коалицията на Тексаската пума от деветдесет и пета, помогна доста. Внесохме осем женски тексаски пуми сред нашите пантери, за да помогнем за решаването на проблема с близкородственото кръстосване на животните.

Мъжката пантера се сви в скута ѝ и заспа, а Кат несъзнателно започна да го почесва по ушите.

— Положението се подобрява, но не е оптимално. Освен това ни натресоха повече тексаски женски, отколкото желяхме — горчиво каза тя.

Смяната на тона ѝ го учуди.

— Мислех, че те са важни за вашите котки?

Кат премигна, след това изглежда осъзна, какво точно бе казала.

— О, не ми обръщай внимание. Говорех за напълно друг тип тексаска котка, която дойде тук. Една на име Фелън, за да сме напълно точни.

Той повдигна вежда и тя отговори на неизречения му въпрос.

— Ние... също внесохме няколко тексаски женски по сходни причини — каза тя, без да го поглежда в очите. — Една от тях, Фелън, не уважава тези, които не са чистокръвни и не се свени да го показва. За жалост Итън я взе за своя избраница, така че...

Когато гласът ѝ затихна, той разбра това, което остана неизказано. Фелън бе злата кучка, която натриваше носа на Кат заради недостатъците ѝ при всяка възможност. Образно казано. Изведнъж, ръцете го засърбяха да погали косата на Кат, за да ѝ донесе някаква утеха.

И по дяволите, това също не бе присъщо за него.

Радостта, която Кат бе показала докато си играеше с малките пантери, се изпари и тя рязко се изправи.

— Ще ти покажа своята стая и може да започнем всичко сутринта. Със сигурност имаме много неща, за които да говорим с Итън, ако съдя по това, което чух на събирането тази вечер.

Той внимателно освободи зъбите на малката пантера от ръкава си и я остави на пода, след това също се изправи. Кат се спря само на няколко сантиметра от него и остана на място, сякаш хваната в капан. Стаята се смали и той усети как гърлото му пресъхва, когато отново погледна в очите ѝ.

— Кат? Аз...

— Вратата — избъбри тя. — Блокирал си вратата.

— О, извинявай. Вратата. — Той се премести настрани и за втори път тази вечер тя избяга от него.

Бастиян се усмихна бавно докато я наблюдаваше. Ако беше хищник, бягството ѝ щеше да го подтикне към лов. Той се помота известно време преди да я последва надолу по коридора, изчаквайки възбудата в тялото му да спадне.

— Може да имаме неприятности, лейди Кат — измърмори на себе си той. Малките пантерки се вгледаха в него сънено. — Защото изведнъж се почувствах много хищнически настроен.

Аларик затрептя в мъгла и се извиси над хижата на рейнджъра, обезпокоен от това, което бе усетил да витае около шейпшифтъра и Бастиян. С невероятна бързина той се изстреля нагоре и не се спусна докато не се озова над тъмносините води на Атлантическия океан. Докато се движеше спираловидно надолу към водата, възвръщайки формата си, призова магията на портала към Атлантида.

Несъмнено порталът бе капризна натура, много подобна на тази на самия бог на морето и Аларик изпитваше мрачно съмнение за съдействието му.

За щастие, заради спешната му мисия, порталът се отвори мигновено и жрецът пристъпи на атлантска земя. На мига усети спокойствието на родната му земя да преминава през него, прочиствайки ръждясалите ъгли на душата му.

Но дори и спокойствието на Атлантида не можеше да запълни пустотата на някои загуби. Някои рани никога не зарастаха. Огромните ѝ очи се появиха в съзнанието му и той почти потрепери.

Куин.

Очите му заблестяха със сила, която разтревожи двамата пазачи на портала. Те отстъпиха назад при появата му и се поклониха дълбоко.

— Аларик. Принц Конлан желае присъствието ви — осмели се да каже единият, без да среща погледа му.

Той кимна и се запъти към замъка. Новината, че жената шейпшифтър, към която Бастиян изпитваше чувства, почти със сигурност притежава атлантска кръв, измести собствения му патетичен копнеж по човек, който никога не би могъл да има.

Куин бе изяснила това, сякаш неговият собствен дълг не налагаше същото.

Оплетен в собственото си мрачно настроение не усети Конлан, докато той не придоби форма на пътеката пред него.

— Какви са новините, Аларик?

Жрецът повдигна глава, прикривайки мрачните си мисли с хладнокръвен контрол и лицето му стана безизразно.

— Имаме проблем. Нашият шейпшифтър носи атлантска кръв в себе си.

— Какво? Сигурен ли си? — Конлан прокара ръка през косата си. — Как е възможно подобно нещо, в един шейпшифтър?

Аларик повдигна вежда и отговори саркастично.

— Имайки предвид какви са твоята любима и нейната сестра, не съм сигурен защо си толкова изненадан от това развитие на нещата.

— Но един шейпшифтър? Изобщо възможно ли е атлант да има дете с шейпшифтър?

— Очевидно е възможно, ако става въпрос за човек с незначителни следи на атлантско ДНК от някой прародител, роден преди повече от единадесет хиляди години.

Конлан погледна към Аларик и кимна.

— Прав си.

— Аз винаги съм прав. Може ли да бъдеш по-конкретен?

Устните на Конлан трепнаха в едва забележима усмивка.

— Когато срещнахме Райли и Куин ти каза, че всичко започва да се променя. След хилядолетия, прекарани в борба с шейпшифтьрите в защита на човечеството, сега ти ми казваш, че те — поне някои от тях — може да са наши потомци. Трудно е да знаеш с кого да се биеш, щом самоличността на бойците се сменя по средата на играта — продължи Конлан.

— Още по-лошо е, отколкото предполагате, принце мой. — Аларик затвори очи и изпрати силите извън тялото си, за да се освежи във въздуха и водите на Атлантида. Щом пълната мощ на елементите, поддържащи дома му, премина през тялото му, той усети как енергията нараства в него и накрая го обгърна в искрящ ореол.

Конлан кръстоса ръце.

— Толкова лошо?

— Още по-лошо. Малкият шейпшифтьр на Бастиян, може да се окаже точно това — шейпшифтьрът на Бастиян.

— Нямах предвид...

— Напротив. Енергиите им си съответстват. Има потенциал да достигнат сливането на душите.

Лицето на Конлан доби студено изражение.

— Да вървим към замъка тогава. Имаме много неща за обсъждане. Не знам дали мога да позволя това.

Аларик се разсмя, но тръгна след своя принц.

— Помисли си, какво изпитваше ти към Райли. Дори самият Посейдон не можеше да спре желанието ти да се свържеш с нея. С Бастиян и неговия шейпшифтьр може да нямаш никакъв избор.

ГЛАВА 6

— Все някога ще трябва да ми разкажеш за това — каза Бастиян, следвайки Кат надолу по калния и бурениясал път. Тя му обясни, че са в самото начало на сухия сезон и същият този път е бил покрит с вода, дълбока повече от метър и половина през дъждовния сезон, който продължаваше от май до октомври. Преминаха през една горичка от малки кипариси и борчета, през повечето време мълчаливо, докато тя доста усърдно не му обръщаше внимание, а той отчаяно се мъчеше да измисли нещо, което да каже във връзка със съюза.

Тъй като все още не бе сигурен какво трябва да прави един посредник в такъв съюз, реши да изпробва съвета на Денал „да изгради мост от толерантност“ между двете култури. Какъв по-добър начин да го направи от това да се катери няколко мили по движещ се в кръг път през влажна блатиста околност? М-да, явно иронията не беше силната му страна, поне не повече от дипломацията.

И все пак щом погледна към закръгления край на безконечните ѝ крака, осъзна, че може да измисли няколко доста по-добри начини за изграждане на мостове.

— Какво? — попита тя, без да го поглежда. Днес носеше униформата и чина си като щит срещу него, и той не видя дори намек за напрегнатата жена, която избяга от него предишната нощ. Вместо това, долови внушителна интелигентност по време на телефоните ѝ разговори с различни членове на горската служба и местната паранормална организация.

От неспирното звънене на телефона ѝ и темата на разговорите, които дочу, заключи, че и двете групи уважаваха инстинкта и авторитета ѝ. Бе видял уважението на работниците от зоологическата градина, които дойдоха да транспортират малките до сигурно място, където щяха да се грижат за тях и да ги отгледат. Тя се сбогува с малките с тъга и в добротата ѝ в играта с пантерките той видя проблисък на майката, която тя щеше да стане един ден.

Мисълта, за това как тя носи детето на някой друг мъж изпрати пробождаща болка през тялото му, върху която отказа да размишлява.

Тази разходка бе опит да проучат съмнителен доклад за проблеми, който бе пуснат предната вечер, преди да идат на срещата си с Итън, алфата на прайда пантери.

Но Бастиан все още бе любопитен.

— Да ми разкажеш за дарбата си.

Тя се спря, най-накрая обръщайки се към него.

— За какво говориш? — Искрено объркване затъмни очите ѝ и тя постави ръце на кръста си. Вървяха поне шест мили досега, а тя дори не се бе задъхала. Неговата жена имаше дух на воин.

Жената. Не неговата жена. Жената. По дяволите.

— Дарбата ти. Способността ти да успокояваш агресията. Това да не е някоя способност на шейпшифтьрите, която е била пазена в тайна от нас досега?

Тя премигна, след това се изсмя горчиво.

— Дарба? Да бе. Имаш предвид проклятие. Прекрасната способност, която притежавам да успокоявам враждебността и агресията във всички наоколо и в себе си. Тази дарба ми пречи да се превърна в истински шейпшифтьр.

По някакъв начин усети гнева, който се излъчваше от нея. Видя го в стисната ѝ челюст, в присвитите очи, в ръцете ѝ, свити в юмруци. Но усети яростта и болката ѝ по някакъв начин вътре в себе си. Невъзможно. Но все пак бе истина. Опита се да формулира някакъв смислен въпрос:

— Как...

Тя го прекъсна.

— Как мислиш, че се свързваме с животинската ни страна? Освобождаваме животинските си инстинкти. Една пантера е истински хищник. С двойствена природа или не, аз не мога да достигна тази част от себе си, когато дарбата ми се включи автоматично, за да успокои всяка агресивност около мен.

Кат свали шапката си и избърса челото си с opakото на ръката си.

— Това включва, в случай, че се чудиш и собствената ми агресивност.

Бастиан трепна заради мъката, която премина през него. Питайки се как бе възможно да усеща болката ѝ да изгаря кръвта му.

— Кат, аз... — Но дори докато формираше думите, сякаш пухкаво успокояващо одеяло приглуши чувствата ѝ.

Тя презрително размаха ръка във въздуха.

— Не. Не ти казах, защото искам състраданието ти. Просто си помислих, че като атлантски посредник на съюза трябва да знаеш, че няма да съм ви от полза. Аз съм една нечистокръвна, която никога няма да бъде истинска пантера. По-добре си намери някой друг.

Той не можа да се сдържи и се протегна, за да докосне бузата ѝ с върха на пръстите си.

— Куин посочи теб. Ти си избраницата. Принц Конлан се съгласи. Това е първата ми мисия като посредник, така че вероятно може да го измислим заедно.

Тя изглежда затаи дъх и се вгледа в него. Той можеше да се погуби в очите ѝ. Да потъне в топлината на невероятната ѝ уста и да прекара следващия час или седем, целувайки я. Докосвайки я. Потапяйки се в нея.

Лицето ѝ изведнъж порозовя, сякаш можеше да прочете напълно непрофесионалните му мисли и тя отстъпи рязко назад.

— Ами, ъмм, добре. Ние... ние вече проверихме този път и тук няма следи от проблеми, така че...

Кат внезапно вдигна нагоре глава и извъртя лице към слабия бриз, сякаш за да помирише вятъра.

— Подушваш ли това? — прошепна тя и чертите на лицето ѝ станаха сериозни, а очите ѝ диви.

Той поклати глава.

— Подушвам само блатото. Какво... — той замълча, атланските му сетива се изостриха. Усещането му за миризми може да не бе толкова развито, като това на една пантера, но слухът му бе свръхестествено силен. — Стенание. Насам. — Той посочи към един прорез между дърветата и хукна с все сила. Стенанието бе прозвучало като човешко.

Дори в човешка си форма Кат се движеше като пантера и сякаш почти прелетя през храстите, за да се присъедини към него, щом откриха източника на стенанията. Беше шейпшифтър — друга пантера. Мъжът се взираше диво в тях, гърлото му бе окъпано в кръв от раната, отстрани на врата му.

— Кат? Беше Терминъс — каза той с дрезгав от усилието глас. — Кажи на Итън. Терминъс го направи.

Кат падна на колене до мъжа. По лицето ѝ се стичаха сълзи, докато крещеше заповеди по радиото си. Даде местоположението им, след това пусна радиото на земята и се протегна за китката на мъжа, опитвайки се да провери пулса му.

— Ники? Не, Ники, не. Трябва да се държиш. Ще доведем помощ, обещавам ти.

Сълзите се стичаха по лицето ѝ, а Бастиян стоеше там, бесен от това, че не може да помогне с нещо. Искаше яростно да я сграбчи, да я хвърли на рамо и да я измъкне от всяка вероятна опасност. Но знаеше, че не може да го направи. Той сви ръце около дръжките на кинжалите си и провери района, макар сетивата да му казваха, че нападателите отдавна са си заминали. Това бяха следи от ухапване от вампир, а утринното слънце, което грееше, бе достатъчно доказателство, че вампирите бяха отишли под земята.

Ники протегна ръка към Кат и тя я хвана между своите.

— Съжалявам, Кат — успя да каже той, но дрезгавият му глас отслабваше, както и светлината в очите му. Бастиян наблюдаваше как очите на мъжа се промениха, превръщайки се в очи на пантера. Смъртта му приближаваше бързо.

Кат диво поклати глава напред-назад.

— Не. Ще ми разкажеш какво се е случило по-късно, когато се чувстваш по-добре — нареди му тя.

— Заслужаваш да знаеш, Кат. Итън... Итън те иска. Планът му... неговият... — гърдите на Ники се повдигнаха в ужасяващо дихание и главата му падна на една страна, а ръката му се изплъзна от хватката на Кат.

Тя вдигна глава и се вгледа в Бастиян. Във всяка от чертите на обляното и в сълзи лице се четеше агония.

— Но това е Ники. Той не може да е мъртъв. Той ми е приятел.

Бастиян не можа да се спре. Коленичи, обхвана я с ръце и я повдигна, притискайки я до гърдите си. Беше наложително да я утеши; душата му го изискваше.

— Шшт. Толкова съжалявам, за загубата на приятеля ти. Нека Посейдон и боговете на твоите предшественици да бдят над него по време на пътуването му към светлината.

Той сведе челото си, за да докосне нейното, опитвайки се да предаде съчувствието и мъката си към нейната загуба. Желаете да може да поеме болката ѝ в себе си и да я защити от нея.

Тя сграбчи ризата му и се отдаде на разтърсващо ридание, но за по-малко от минута. Тогава, внезапно, сълзите ѝ спряха. Дишането ѝ успокои неистовия си бяг и стана отново умерено. Ритмично. Спокойно.

Погледна към него и силата на страданието в очите ѝ избледня, докато той се взираше в тях.

— Моля те пусни ме долу — каза тя, очевидно опитвайки се да издигне достойнството като щит около себе си.

Ръцете му се стегнаха несъзнателно, но той се принуди да я освободи. Внимателно я пусна да стъпи, така че да стои пред него.

— Виждаш ли — каза тя съвършено спокойно. Чертите на лицето ѝ също излъчваха пълно спокойствие. — Аз не съм просто полушейпшифтьр. Аз съм получовек. Моята дарба, както я нарече ти, ми пречи да изпитвам дори напълно човешки чувства, като това да скърбя за приятел от детинство. Аз не съм нито човек, нито шейпшифтьр, а един противен хибрид — наполовина и от двете.

Устните ѝ се извиха в очевидно презрение.

— А половината от нищо, пак е нищо.

Преди да успее да отговори, Бастиян дочу шума от приближаващи се автомобили по пътя зад тях. Както и гласове, викащи Кат. Тя им извика в отговор и възможността бе изгубена.

Но очевидно дарбата на Кат вършеше работа само когато ставаше въпрос за агресия. Защото разяждащата мъка, обхванала Бастиян при вида на болката и отвращението, което тя изпитваше към себе си, не намаля ни най-малко.

ГЛАВА 7

Бастиян влезе в огромната къща, която служеше за дом и щаб на алфата на пантерите от Флорида, вървейки малко преди Кат. Не харесваше това, което бе чул за този Итън и всеки защитнически инстинкт, който притежаваше, се бе събудил.

Усещането за хищник и насилие, с което бе просмукана къщата, не помагаше особено. Сетивата му се изостриха и той спря в очакване.

Кат, която вървеше с глава наведена надолу, се блъсна в него. Той се обърна към нея и дъхът му спря от гледката на приведените ѝ рамене и мъчителната тъга в очите ѝ.

— Какво има? Защо спряхме? Итън каза да се срещнем в стаята с басейна — каза тя с тих и дрезгав глас.

— Наистина? Един от неговите е убит, а той има време да изиграе една-две партии билиард^[1]? Май не е кой знае какъв водач, а? — Бастиян долови острия сарказъм в гласа си и осъзна, че това може би не бе точният тон за един потенциален съюзник. И тогава атмосферата в приветливия коридор се промени, само секунда преди да усети опасността и да се обърне, за да я посрещне с извадени кинжали и с тяло, застанало пред това на Кат.

Мъжът, който стоеше на входа, бе напълно познат на Бастиян, въпреки че никога преди не го бе виждал. Трите столетия, прекарани в защита на човечеството от шейпшифтьрите, го бяха научили на няколко урока. Този мъж беше алфа, личеше си по стойката му — изпънати рамене, разкрасени крака. Арогантно изправена глава.

Това трябваше да е Итън и той очакваше сяпо подчинение.

Толкова по-кофти за него.

Кат се опита да го заобиколи, но Бастиян вдигна ръка, за да я спре.

— Вероятно можеш да ни представиш един на друг — каза той, без очите му да се отклоняват от Итън.

Устните на алфата откриха леко зъбите му, но той не каза нищо в отговор на забележката на Бастиян. Просто скръсти ръце на гърдите си

и зачака.

Кат бутна ръката на Бастиян надолу и погледна към него.

— Итън е водачът на моя прайд — отговори тя раздразнено. — Няма нужда да ме защитаваш от него.

— О, това ли правеше той? — попита шейпшифтърът с кадифен глас. — Може би ще кажеш на приятеля си, че ти си моя и че се меси в работите на прайда на свой собствен риск.

Малките косъмчета по врата на Бастиян настръхнаха при тези думи.

— Наясно съм с йерархията в един прайд, шифтьре. Но Кат не принадлежи на никой мъж, още по-малко на такъв, който позволява на избраницата си да я напада с неприличията си.

Бастиян чу рязкото ахване на Кат, породено от думите му и реши, че по-късно ще си плати за тях. Но нещо дълбоко в душата му се бе надигнало, щом чу мъжа да нарича Кат негова.

Тя е моя.

Итън изръмжа и с един голям скок скъси разстоянието от три метра, което ги делеше, озовавайки се до тях. Бастиян вдигна кинжалите си и се подготви за битка. Но Кат пристъпи между тях, вдигайки ръце нагоре.

— Не ме карайте да използвам тайното си оръжие — каза тя, а в гласа ѝ се четеше умора. — Нямаме ли по-важни неща за вършене, след като Ники... след като той...

Бастиян изчака алфата да отстъпи. Мускулите на мъжа потрепнаха, а след това се успокоиха и той склони глава към Кат и Бастиян. Атлантският воин прибра кинжалите си обратно в ножниците им, след това обви с ръка раменете на Кат.

— Отново си права.

Той изпъна рамене и протегна ръка към Итън.

— Моите извинения. Нямах намерение да обидя нито семейството, нито честта ти и поднасям искрените ми съболезнования за загубата на брата от твоя прайд. Аз съм Бастиян от Атлантида и ние трябва да поговорим.

Итън изчака известно време, след това сграбчи ръката на Бастиян и я разтърси.

— Не са необходими извинения. Мога да разбера защо един мъж — или атлант — би желал да защити честта на Кат. Тя е едно от най-

големите съкровища на прайда ни. Нейната... дарба има неизмерима стойност за нашата защита.

Очите на Итън се присвиха докато гледаше многозначително ръката на Бастиян, която почиваше върху рамото на Кат. Стаеното притежание, с което Итън гледаше Кат, накара Бастиян да желае да смачка нещо. Или някого.

Кат отново заговори.

— Трябва да поговорим за Ники, ако вие двамата сте приключили с маркирането на територията си. Която, ако мога да ви припомня, не включва и мен.

Итън явно бе съгласен, поне с частта, че трябва да поговорят, защото протегна ръка, за да ги насочи към стаята, от която бе влязъл в коридора. Бастиян залепи на лицето си най-добрата си съюзническа усмивка.

— След теб.

Устните на Итън трепнаха в полуусмивка и той се запъти пред тях към вратата.

Бастиян неохотно освободи раменете на Кат, но я спря нежно щом тя тръгна след шейпшифтъра.

— Добре ли си?

— Не. Изобщо не съм добре — отговори тя. — Но трябва да го направим.

Бастиян я последва през прага и влезе в една огромна стая, изпълнена от плувен басейн с олимпийски размери. Ооу. Стаята с басейна. Някой правеше дължини вътре. Той повдигна вежди при гледката, която се откри пред него.

— Дори не подозирах, че пантерите обичат водата.

Итън сви рамене.

— Като котки я харесваме достатъчно, но в човешка форма ѝ се наслаждаваме още повече. И положителните страни от това да си собственик на басейн са очевидни. — Той посочи с брадичка към ръба на басейна близо до тях, където във водата стоеше гола жена, която вдигна глава и разтърси капчиците от косата си. Очите ѝ се присвиха щом ги видя.

— Оу, това е Кат — каза тя. Гласът ѝ бе пропит със заплаха така, както косата ѝ бе напоена с хлорирана вода. — Чух за Ники. Той беше твой приятел, нали?

Кат стоеше до него и Бастиян забеляза как тя потрепери щом забеляза жената, но отговори с тих глас:

— Да, Фелън. Беше.

Значи това бе Фелън. Бастиян откри, че отново изпитва желание да извади кинжалите си. Анубиса, злата богиня на вампирите, го бе научила, че жените могат да бъдат много по-смъртоносни от мъжете — независимо към кой вид принадлежаха.

Кат рязко се обърна към Итън и застана с гръб към басейна. Бастиян се зачуди дали бе съзнателно. Държеше под око жената в басейна и забеляза, че устните на Фелън се изкривиха и откриха уста, пълна с остри зъби, докато тя беззвучно изсъска към Кат.

Наистина смъртоносни.

— Итън, Ники ни каза, че Терминъс му е причинил това. Преди да умре... — Гласът на Кат се прекърши.

Бастиян докосна ръката ѝ, след това внимателно я издърпа да се облегне на него.

— Той наистина каза това, но греши. Ние унищожихме Терминъс преди няколко седмици. Той е мъртъв завинаги.

Итън прикова вниманието си върху Бастиян.

— Унищожили сте един от най-могъщите вампири в Съединените щати? Каза „ние“. Кои сте „вие“?

— Принц Конлан от Атлантида и тези от нас, които формират отбраната му защита. Терминъс ѝ няколко от подчинените му ни атакуваха. Повярвайте ми, Терминъс вече не съществува. И не един от най-могъщите, а двама са вече мъртви завинаги. Ние видяхме как Анубиса уби своя слуга, Барабас, а след това нашият принц и годеницата му унищожиха Анубиса.

Звук от плясък край басейна привлече вниманието на Бастиян. Той завъртя глава, за да прецени каква заплаха представляваше Фелън и бе изненадан от гледката на напълно голата, женствена фигура, излизаща от басейна. Част от него се наслаждаваше на шоуто. Друга, доста по-голяма част, се питаше защо не е по-впечатлен.

Усещането за жената, която едва доловимо трепереше в ръцете му, отговори на този въпрос. Нещо в Кат го караше да мисли за опасни думи. Думи като защитавам. Утешавам. Грижа се.

Фелън закрачи по пода, арогантно парадирайки с голотата си. Явно правеше шоу за пред Кат. Щом стигна до Итън, тя се уви около

него.

— Той твърди, че е унищожил Терминъс, но какво знаем за него? Терминъс бе по-могъщ дори от Органос — презрително се усмихна тя. — Ще сме истински глупаци да повярваме на този така наречен атлант.

Итън я отблъсна от себе си и тя му изсъска. Бастиян наблюдаваше промяната и се запита, колко от нея бе само за пред него. Или, поправи се безмълвно той, за пред Кат. Мъката, която се излъчваше от Кат, се затъмни и превърна почти в безпомощен гняв, но още докато усещаше чувствата ѝ да преминават през него те се промениха. Тя отново бе обхваната от спокойствие. Дарбата ѝ за пореден път се бе пробудила.

— Аз съм воин на Посейдон. Тук съм, за да предложа съюз на шейпшифтьрите от Западното крайбрежие, започвайки с вас пантери, по съвет на някого, който ви познава — отговори Бастиян. — Предлагам помощта си за разследването на смъртта на приятеля ви. Ние имаме голям опит с подобни задачи.

— Опит с подобни задачи? Убийството на шейпшифтьри? — Фелън хвърли думите в лицето му. — Чували сме за вас. Научихме, че атлантите от легендите са се разхождали по земята хилядолетия, убивайки нашия вид заради обикновените хора. Ние не се нуждаем, нито желаем помощ от такива като вас.

Преди Бастиян да може да отговори, Итън изръмжа. Това бе истинският рев на мъжка пантера в разцвета си, и силата му накара Фелън да се свие на колене пред него. Кат също сведе глава и Бастиян изпита гняв от покорния ѝ жест.

Ненавиждаше идеята, че Кат би се подчинила на Итън дори за секунда — по който и да е начин. Той пристъпи пред нея, за да застане лице в лице с Итън. Политиката да върви по дяволите. Бе готов за малко сритване на задници.

— Един шейпшифтьр на име Джак твърди, че се е бил заедно с твоя принц срещу Барабас. Познаваш ли го?

— Да. И аз бях там.

— Джак превърна ли се в пантера, докато се бихте с кръвопийците? — Итън погледна на ляво и Бастиян бе напълно сигурен, че цяла войска от шейпшифтьри стояха в сенките, готови да го убият, ако отговори неправилно.

Кат се опита да каже нещо, но Бастиян я прекъсна, разпознавайки подвеждащия въпрос.

— Не, не направи това. Но пък се превърна в тигър, дълъг повече от три метра.

Итън отпусна рамене и напрежението в стаята видимо утихна.

— Да. Тигърът спомена добри неща за теб. Каза, че „високият е шибана бойна машина“ — призна Итън. — Смята, че е добре да си наоколо, щом светът има нужда от спасяване.

Бастиян се усмихна.

— И аз мисля същото за него. Доста по-добър съм в битките, отколкото в политиката, но моят принц ми възложи тази мисия. Затова аз ще я завърша успешно.

Итън се вгледа в него продължително и замислено. След това отметна глава назад и се разсмя, въпреки че смехът му бе изпълнен с горчивина.

— Мисля, че ще те харесам, атланте. Нека сега идем в конферентната ми зала, за да поговорим.

Щом шейпшифтърът тръгна надолу по коридора, Бастиян забеляза, че той въобще не погледна към голата жена, която все още лежеше свита на кълбо на пода. Кат заобиколи много внимателно Фелън и тръгна след Итън. Но набитата в главата на Бастиян вежливост не му позволяваше да остави една гола жена да трепери свита на кълбо на пода. Той протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи, лицето му бе безизразно, в опит да предпази остатъците от гордостта ѝ незасегнати.

Тя му изсъска и отблъсна ръката му.

— Разкарай се от мен, убиващо копеле. Знаем какъв си. Не можеш да премахнеш хиляди години, прекарани в убийства на моя вид, като направиш или се преструваш, че правиш един-два лъжливи съюза.

Тя се изправи и погледна към него, а от всяка пора на тялото ѝ се излъчваха омраза и ярост.

— И кажи на онази изродена кучка да стои настрана от Итън. Той е мой. Без значение колко си мисли, че я иска, той трябва да вземе мен, заради чистотата на вида ни. Каква полза може да има от една полу-пантера алфата на прайда ни? — Тя се изплю на пода, завъртя се на пети и избяга от него през вратата, която водеше към коридора.

Цялото тяло на Бастиян се сви от заключението от думите й. Итън, алфата на прайда, желаеше Кат. Умиращият шифтър бе казал същото. Дали Бастиян като пратеник на Атлантида имаше право да се меси в това?

Всяка клетка в тялото му се разбунтува срещу тази мисъл. Не и Кат. Кат принадлежеше на себе си. Тя не беше пионка в древната политическа йерархия на шейпшифтърите.

Нещо примитивно се раздвижи в дълбините на душата му. *Мамка ѝ на политиката. Няма начин той някога да сложи ръцете си върху нея. Първо ще го убия.*

— Бастиян? — Кат стоеше на входа. — Добре ли... о, боже мой. Какво правиш?

Той погледна, накъдето сочеше тя — към водата в басейна, която съскаше и от която се издигаше пара, докато преливаше от периферията му. Само мисълта за ръцете на друг мъж върху тялото на Кат бе предизвикала това. Бе насочил чистия, могъщ гняв, който го изпълваше към водата.

Гласът на Итън, идващ отнякъде извън обхвата на зрението му, надолу по коридора, прекъсна замаяните мисли на Бастиян.

— Кат? Имам нужда от теб.

И дори, когато Бастиян се принуди да отпусне юмруци, водата в басейна започна да ври.

Конферентната зала бе толкова пестеливо обзаведена, колкото тази с басейна бе претрупана. В тази стая си личеше, че работи мъж.

Лидер. Дървените бюра бяха покрити с документи и карти.

— Разработваш стратегия? — попита Бастиян и се приближи до масата, на която бяха разположени най-големите карти, а Итън плавно застана между Бастиян и целта му.

— Не толкова стратегия, колкото възможности — любезно отговори Итън. Веселието в очите му сякаш предизвикваше някой да му се противопостави.

За момента нямаше да има такъв. Атлантите се нуждаеха от Итън и неговите шифтъри. За сега щяха да вървят стъпка по стъпка.

— Какви възможности, щом си се обединил с вампирите — най-старите ви врагове — срещу човечеството? — попита Бастиян. — Още повече, когато някои от вас са отчасти хора.

Кат издаде звук; може би протест. Или пък опровержение. Но нито един шейпшифтьр не бе отчасти вампир, това бе безспорен факт.

Итън се облегна на масата, показвайки преднамерено образ на безгрижие. Но яростта в очите му противоречеше на спокойната му поза.

— Не желая да слушам мнението ти за моите възможности, атланте. Не си се сблъсквал с богохулството да видиш брат си... братовчед си, хванат в животинската си форма по време на смъртта, препариран и изложен в магазин!

Кат ахна.

— Не! Магазинът на Нелсън?

Итън склони глава, а челюстта му се стегна.

Тя поклати глава, сякаш за да прогони ужасната картина от съзнанието си.

— Не, това не е... тук трябва да има сборище на черни вещици?

— Рязко вдигна поглед, приковавайки го в този на Итън. — Пожарът? Това си бил ти?

— Аз го подпалих. Ако Нелсън беше вътре, щях да го изгоря заедно с него. — Стоеше горд, безкомпромисен и Бастиян почти с неохота му се възхити за това.

— Ако подобно нещо се бе случило с някой от моите братя воини, аз бих се чувствал по същия начин. Желанието ти за отмъщение е напълно разбираемо. Формирането на съюз с кръвопийците, заради отмъщение или от злоба, не е.

Итън се изправи с едно бързо, плавно движение, мускулите в тялото му се раздвижиха, за да покажат хищническата му натура.

— Вместо това трябва да се съюзим с вас, така ли? Членовете на черния отряд, които убиват нашия вид векове наред? Хилядолетия?

Бастиян дори не трепна.

— Така ли е наистина, пантеро? Нападали ли сме теб или някой от твоите? Или бащата на Кат, или пък неговия баща? Воините на Посейдон се намесват само, когато е заплашен човешкия род. Това е нашата мисия, нашият дълг, святата ни клетва. Прайдовете от шейпшифтьри, като твоя, които никога не са заплашвали хората, не са познали нашето отмъщение.

Кат проговори.

— Той е прав Итън. Единствените ни познания за атлантите са от митовете и историите на предците ни. Чували сме за отмъщението на воините, но те никога не са ни нападали.

Итън оголи зъби в беззвучно ръмжене. От гърлото му се отрони нисък, недоволен звук и Кат заотстъпва назад, докато отново застана до Бастиан. Той я придръпна към себе си и усети лек трепет да преминава през тялото ѝ. Закле се, че ще накара всеки, който я е карал да чувства нещо друго, освен щастие, да си плати. Може би този всеки дори стоеше пред него.

— Не, ние не сме заплашвали хората, но те са ни избили почти напълно — изръмжа Итън. — Не само чисто животинския ни вид, но и собствения ни прайд. Сега работят със сборище черни вещици, за да ни уловят в смъртта заради самия спорт. Защо да не сформирам съюз с Органос?

Бастиан реши да изиграе своя коз, решавайки, че е време да сподели информацията, която Аларик му бе дал точно преди той, Джъстис и Денал да напуснат Атлантида.

— Защото Органос те прави на глупак. Той е този, който е в съюз с черните магьосници.

Кат отново ахна, този път отдръпвайки се от Бастиан. Итън просто присви очи.

— Какво доказателство имаш за това? Защо да ти вярвам?

— Получих информацията от върховния жрец на Посейдон. Той не лъже.

— Така казваш ти — отговори Итън и сви рамене. — Но аз не познавам твоя жрец. Къде е доказателството ти?

Ръцете на Бастиан стиснаха дръжките на кинжалите му, заради неизречената обида към честта му, след това бавно ги отпусна.

— Съюзник — напомни си той, поклащайки глава. — Изкушен съм да те предизвикам на двубой, заради тази забележка, шифтър, но трябва да си припомня свещения си дълг. Затова ще ти набавя доказателството, което желаш. Ще бъдеш ли така учтив да изчакаш, преди да продължиш със съюзяването с Органос и кръвното му потомство?

Итън кимна бавно.

— Четиридесет и осем часа. Толкова време ти отпускам, за да ми докажеш, че си прав. И ако е така... — Той се усмихна толкова

хищнически, че Бастиян напълно можеше да разбере, защо този мъж бе алфа на такова свирепо обединение на шейпшифтьри. — Ако си прав и вампирите убиват хората ми, тогава ще им видим сметката.

Усмивката на Бастиян бе равна по свирепост на тази на Итън.

— Като твой съюзник, официално мога да те уверя, че ще бъда плътно до теб щом това време настане. Дори ние, политическите типове, от време на време се нуждаем от някоя битка с вампири.

Звънкият смях на Итън ги последва надолу по коридора, докато двамата с Кат си проправяха път навън от къщата. Кат погледна нагоре към Бастиян, а в очите ѝ се четяха учудване и бдителност.

— Почти мога да кажа, че той те хареса. А той изобщо не харесва външни хора. Изобщо.

— Той е свиреп воин, който иска да предпази хората си. Аз също го уважавам — отвърна Бастиян, без да спира да крачи. Но докато вървяха към залязващото слънце, което сякаш се присмиваше на мрачната му мисия, и се осъзнаеше Итън, не би се поколебал да го заличи, ако не се откаже от съюза с вампирите.

Или пък ако се опита да претендира за Кат, обади се един глас в главата му.

Това оставаше да се види. *Добре, Посейдон, господарю мой, сега би било идеалното време да се смилиш над своя воин и да споделиш плановете си с мен.*

За жалост, както се случваше доста често с боговете, единственият отговор, който получи, бе заглъхващият подигравателен смях, прозвучал в съзнанието му.

[1] Думите басейн и билиард на англ. език се пишат по еднакъв начин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Кат остави плика с храната на кухненската маса и се загледа почти сляпо в него, сякаш някъде в структурата на кафявата хартия бе скрита тайната за разрешаването на проблемите, които разбиха внимателно подредения ѝ живот.

Един от малкото приятели, които ми бяха останали на света, е мъртъв... убит? Отметнато.

Итън признава, че сформира съюз с вампири? Отметнато.

Фелън ме мрази в червата и най-вероятно ще се опита да ме убие, след като видях как я унижават? Отметнато.

Сама съм в къщата с торби, пълни с храна, която не знам как да сготвя и огромен мъж от Атлантида, който изглежда иска нещо от мен? Нещо, което не съм готова да дам?

Отметнато. И отметнато. И отметнато.

— Проклятие.

— Не обичаш ли пържоли? — Гласът му беше мек, но все пак я стресна. Нещо в тона му — груб, но едновременно и нежен — изпращаше тръпки надолу по гръбнака ѝ. Не тръпки от страх, а точно обратното. Привличане. Желание.

Копнеж.

Тя отново усети онова особено чувство, сякаш животинската страна на природата ѝ най-накрая се събужда от зимен сън, който бе продължил през целия ѝ живот. Ако не беше напълно невъзможно, може би дори щеше да сметне, че е на ръба на преобразяването.

— Кат? — Гласът на Бастиан се вряза в мислите ѝ отново и този път звучеше загрижен. Трябваше да му обърне внимание. Да направи опит да свърже последователни изречения.

— Съжалявам. Беше дълъг ден. Ники... Мисля, че имам нужда да си взема душ и просто да почивам. — Мисълта за душ бе толкова примамлива, че тя почти извика. Но имаше гост. Сигурно той също искаше да се изкъпе. — Вземи първи душ. Сигурна съм, че ти също искаш да отмиеш деня от себе си.

Обърна се и опита да се усмихне, но представата за Бастиян, гол и мокър под душа, нажежи въображението ѝ до опасна горещина. Трябваше да се бори със себе си, за да се удържи и да не се хвърли върху него.

Той ѝ се усмихна с онази невероятна усмивка и за миг огненият блясък бе отново там, в очите му. Но след това изчезна и студеното, спокойно изражение на господин Посредник отново се завърна на лицето му.

— Не, но ти благодаря за добротата — каза той, като се поклони леко. Всичката тази вежливост и галантност, когато онова, което тя искаше от него, бе топлина и огън. Страст, която може да я накара да забрави гледката на угасващите очи на Ники.

Тя поклати глава, за да прогони образа.

— Тогава просто ще вляза първа. После може да приготвим вечеря.

Но след като го каза, не можа да се насили да тръгне. Един кичур коса падна над бузата му, когато той наведе глава да разопакова храната и тя се втренчи в лъскавата му тъмнина, желаейки да вдигне ръка и да го отмести от лицето му. Да пристъпи в прегръдките му и за пръв път, вместо да бъде силна, смела, независима и да разчита на себе си — само за една проклета минута да остави друг да бъде силен.

Да позволи той да бъде силният. Само за малко.

Бастиян вдигна глава и видя, че тя го гледа втренчено. Трябва да е прочел нещо в очите ѝ. Направи крачка към нея.

— Кат, има нещо, което трябва да...

— Не! Искam да кажа, не, няма нищо — чу се тя да бърбори, но бе безсилна да спре. — Е, ти просто трябва да... аз ще тръгвам. Сега. Ще...

Той примигна, вероятно питайки се коя бе тази луда жена и какво бе направила с Кат. Пълното унижение от случилото се изключи странната ѝ парализа и тя побягна. Побягна отново, препъвайки се по коридора към банята. Избяга от първия мъж, който някога я бе карал да се чувства в безопасност.

Бастиян отвори вратата и излезе извън. Знаеше, че не си въобразява. Това бе момент. Момент с главно М, точно там в кухнята. Каквото и да бе станало, то бе взело връх над ума и сетивата му и Кат

също го беше почувствала. Поне за един миг. Преди да избяга от него. Отново.

— Толкова е удивителен ефектът, който имам върху жените — измърмори той. Тогава си наложи да достигне тихия център на своето спокойствие — центърът, който изглежда щеше да се взриви на парчета, когато бе около Кат. Вдиша в дробовете си влажния вечерен въздух и съблече ризата и панталоните си. Имаше нужда от душ. Може би час или два под ледената вода щяха да помогнат за състоянието на болезнено възбуденото му тяло.

Той бе атлант. Нямаше нужда от тръби и водопроводи, за да намери вода, която да очисти тялото му. С раздалечени крака, той вдигна лице към вечерното небе. Вдигна ръце с дланите нагоре и призова морето. Призова водата около себе си. Призова елементите, за да пречистят водата и да я доведат при него.

След стотици години, Бастиан все още бе възхитен, как водата се втурва, за да свърши работата си. Бе научил няколко трика през вековете и сега манипулираше теченията и струите ѝ, карайки ги да изглеждат сякаш танцуват и се въртят във въздуха около него. Панделки от вода искряха и блестяха, докато се увиваха около и над него, за да измият потта и мръсотията на деня от тялото му.

Прохладата на водата облекчи прегрялата му кожа, успокои нервните окончания, скачащи и вибриращи под кожата му и погали яростно втвърдената му ерекция, която стърчеше напред. Всичко в Кат — пищните ѝ извивки, ароматът на слънце и гора, и копринената ѝ канелена лъскава коса — го караше да се разхожда в състояние на постоянна възбуда. Но погледа в очите ѝ в кухнята, го накара да пожелае да я вдигне върху масата и да я положи точно там и в този миг. Да разкъса дрехите от тялото ѝ, да потъне в нея. Да получи топлината и влагата ѝ на подобаващото му място, а след това да прекара следващите десет или петдесет години, държейки я в прегръдките си.

Но желанието му да предяви, че е негова, бе грешно. Не го правеше по-добър от Итън. Да не говорим за малкия проблем, че тя бе наполовина шейпшифтър. Посейдон не позволяваше на своите воини, да се забъркват с такива с двойна природа. Той се замисли за реакцията на Аларик при новината, че Бастиан се е обвързал с шейпшифтър и направи гримаса.

Не, че това имаше значение. В края на краищата, Кат му бе дала ясно да разбере, че не иска да има нищо общо с него, като избяга по коридора. Бастиан изпрати сетивата си в елементите и регулира температурата на водата, стичаща се по тялото му. Имаше нужда от изстудяване.

Кат попи с кърпа водата от косата си и уви халата по-плътно около себе си. Когато избяга в банята, беше твърде разсеяна от Бастиан, за да помисли за чисти дрехи. Само десетина крачки, все пак. Трябваше да направи само десет крачки по коридора към спалнята си, без той да я види.

— О, я се стегни — каза тя на отражението си в запотеното огледало. — Няма да те сграбчи и изнасили. Той е съвършен джентълмен.

Отражението ѝ изглежда имаше своя теория по въпроса, все пак, тъй като направи гримаса на Кат. — Да, знам — каза си тя. — Проклет късмет, нали? И наистина, май единственото притеснително в случая е, че аз ще се хвърля върху него. Тя отвори вратата на банята, осъзнавайки, че това да говори на себе си в огледалото — и още по-лошо, да очаква отражението да ѝ отговори — е показателно, че е на крачка да се побърка. Кат надникна надолу по коридора за следа от нейния гост, но теренът беше чист.

Когато се шмугна в коридора, чу отвън да вали дъжд.

— Странно. Прогнозата е за слънце през следващите три дни — прошепна тя, а след това дръпна памучната завеса, която покриваше малкия прозорец на коридора и погледна навън.

Коленете ѝ омекнаха. Трябваше да сграбчи перваза на прозореца, за да се задържи, защото обектът на най-разгорещените ѝ фантазии под душа, стоеше в средата на двора ѝ. Гол-голеничък. И от това, което можеше да види, той някак магически караше водата, да танцува наоколо и да милва всеки сантиметър от невероятното му твърдо, мускулесто тяло.

Кат стоеше там като замръзнала, загледана в игривите вълни и спирали на водата, които се премятаха около мощните му бицепси, стичайки се надолу по мускулестите равнини на гърба му и — о, небесата — по твърдите му стегнати, красиви задни части. Докато

наблюдаваше как водата продължава надолу по опънатите мускули на огромните му бедра и по дължината на неговите безкрайно дълги крака, чу ниско ръмжене. Отне й миг, за да осъзнае, че звукът идва от самата нея. Искаше да го оближе. При тази представа котката вътре в нея сякаш замоли това да стане.

Устата на Кат пресъхна, докато продължаваше да го гледа, неспособна се откъсне очи. Той се обърна и тя видя огромните му гърди и копринените косми, спускащи се по корема към ерекцията му, която бе толкова яростна, силна и огромна, колкото и останалата част от него. Разгорещените емоции на котката в нея се вплетоха в човешката й същност и единственото, за което можеше да мисли, бе колко отчаяно копнееше да го оближе и ухапе, да си играе с него, да почувства как той потъва в нея, да поеме топлината му... защото винаги й е било толкова студено. Горещ порой от копринена влага потече между бедрата й при мисълта за чистото непреодолимо желание, което изпитваше и тя изстена, впивайки ноктите си в дървения перваз на прозореца.

И тогава, блестящ от флуоресценцията на водата около него, той се обърна и я погледна право в очите.

Бастиян усети, че тя го наблюдава. Знаеше, че е зад прозореца. Неопитоменият воин, криещ се зад симпатичната маска, която показваше на света изрева вътре в него, раздиран от копнежа да стигне до нея. От копнежа да я притежава. От нуждата да й покаже точно какво му причинява тя.

Нямаше да е галантен, учтив или нежен. При мисълта, че Кат го гледа, в него се вля чиста сурова нужда. Той се обърна с лице към къщата и прозореца й, където знаеше, че стои тя. Застана така и я остави да го види. Целият. Позволи й да види жестоката му възбуда — желанието му за нея. Само за нея.

Почувства как краката му се разтреперват от силата на копнежа му. Когато срещна погледа й през стъклото, шокът от осъзнаването избухна и изгори вените му. Тя също го желаше.

Непоколебимо решен, той освободи водата, която бе канализирал и се отправи към къщата й. Молеше се тя да не го отхвърли. Макар с малкото му останала рационална мисъл да осъзнаваше, че може би ще бъде по-добре и за двамата, ако го направи.

ГЛАВА 9

Кат усети мига, в който Бастиян взе решение. Тя видя как очите му се променят — видя ги да потъмняват с горещина, отразяваща нейната собствена. Наблюдаваше с благоговение как поточетата вода заблестяха около него и внезапно започнаха да пулсират в блестяща синьо-зелена светлина. Почти падна на колене, когато той се насочи към вратата.

Какво беше освободила и защо я връхлиташе оживление, вместо страх? Тя потръпна при очакването за вкусването на страстта в ръцете на воин, пристъпващ направо от една легенда. Чу как вратата се отваря с удар и звукът изпрати разтърсващи вибрации у нея.

Тя притисна гънките на халата към гърлото си и дори не се престори, че отстъпва назад. Желаше го — о, мили боже, как само го желаше — а той идваше. Крачейки по коридора към нея с арогантната гордост на воин и смъртоносната заплаха на хищник. Кат не знаеше, кое я възбужда повече. Котката вътре в нея изръмжа със смесица от необузданост и желание, докато жената издаде нисък, стенов звук в гърлото си.

Той спря, само на сантиметри разстояние и погледна надолу към нея. Челюстта му бе стегната от усилието, което му полагаше да остане неподвижен, за да не я докосне. Страстта в очите му я изгаряше и тя усети как сърцевината ѝ се разтапя, а бедрата ѝ се овлажняват. Бастиян все още не казваше нищо, но слабите тръпки, които разтърсваха цялото му тяло, ѝ вдъхнаха увереност. Това не беше опустошител, който взема без разрешение. Той я желаше, но чакаше.

Осъзнаването на силата ѝ над този воин от древно пророчество, я възбуди отвъд всяко желание, което бе чувствала някога и се наложи да сложи ръце на гърдите му, за да остане изправена.

— Да — прошепна тя. — Да.

Бастиян чу капитулацията ѝ, отметна глава назад и изрева претенцията си. Преди бе насочвал яростта на самата мълния, но никога не бе познавал този изгарящ огън, който бушуваше в кръвта му.

Глад, отекващ в пулса му — и в нейния, който бе чул да се ускорява, когато стигна до нея. Накрая, най-накрая, той сложи ръцете си в това богатство от великолепна коса и нежно обви дланта си около тила ѝ, за да я дръпне към себе си.

— Кат — прошепна той. — Лейди Кат, „да“ ли ми казвате? Ако е така, ще бъдеш ли моя за тази нощ?

Тя се втрени в него и той забеляза, че формата на очите ѝ е някак издължена, а зениците ѝ са се променили. Тайните на жените и на нейната двойствена природа бяха отразени в очите ѝ.

— Да, Бастиян. Казвам „да“. Имам нужда да се почувствам жива. Той замълча, въпреки че почти полудя при тези думи.

— Не бих се възползвал от скръбта ви, милейди — отвърна воинът грубо. — Като потомък на Атлантида, мога да прекарам още час-два под студения душ, за да облекча огъня, който разпалвате в мен.

Тя се усмихна на образа, която изникна в ума ѝ и поклати глава, а след това сложи пръст върху устните му.

— Не, атланте. Не казвам „да“ само заради скръбта ми, но и от нуждата да те имам. — Тя наведе глава и след това я вдигна, за да срещне погледа му. — Нуждата, която изпитвам откакто те видях за първи път, преди две години.

Смелостта и желанието, блестящи в очите ѝ, го освободиха от оковите на въздържанието и той я вдигна в ръцете си. Наведе глава, за да я целуне, знаейки дори тогава, че ако направи това, е изгубен. Когато устните му я докоснаха, дълбоко в душата му се отприщи порой досущ като онзи, който е отвел Атлантида към подводната ѝ съдба.

Още, още.

Проблясък на здравия разум се бореше да излезе на повърхността, носейки със себе си мисли за Посейдон, Конлан и Атлантида. Дълг, чест и мисия.

Но желанието заля здравия разум. Копнежът триумфира над логиката. Той се нуждаеше, в името на боговете, нуждаеше се, а той никога не се бе нуждаел от нещо през своето четиривековно съществуване, както сега се нуждаеше от вкуса на тази жена.

Бастиян плъзна езика си в устата ѝ и я целуна с целия отчаян копнеж, който тя предизвикваше в него и чудо на чудесата, тя му отвърна.

Умът на Кат бушуваше от усещането за него, от топлината и стоманените мускули под кожата му, които потрепваха при допира ѝ. Тя затаи дъх при първото докосване на устните му и бе изгубена. Нейният и неговият дъх се сляха в целувка, която продължи по-дълго от цяла вечност, по-кратко от една мисъл. Уловена в мощните му ръце, тя се разтопи срещу него, потъна в силата му, предаде му свободния си дух.

Този момент бе неин, без значение какво можеше да го последва. Той бе неин, макар и само за една нощ. Тя се усмихна срещу устните му и котката в нея измърка. За миг, докато бе хваната в капана на звездната светлина, завладяна от желание, двете страни на двойната ѝ природа се сляха в едно.

— Тогава си моя за тази нощ? Свободно се отдаваш в ръцете ми?
— настоя той за отговор.

Яростният копнеж в тона му отнесе всеки остатък колебание по течението. Тя бе желана и желаше. Нищо преди не ѝ се бе струвало толкова правилно, както този един момент, в който тялото ѝ бе обвито от ръцете на силния воин.

— Твоя съм — каза тя, отказвайки се от контрола си и доверявайки му се с цялото си същество. — Твоя съм.

Бастиян не попита отново. Той бе получил разрешение и сега бе негов ред да действа. Да взима и дава, и да сложи край на тази болка от копнеж, която го бе заляла, откакто за първи път бе видял ужасеното ѝ, но изпълнено с мрачна решителност лице, преди две години. Той я вдигна от пода, обхващайки здраво с ръце заоблените ѝ бедра, а после се завъртя, за да потърси спалнята. Кат изстена и Бастиян отново завладя устата ѝ с опустошително настървение.

Моя. Гласът в главата му настояваше да я поиска, да я бележи, да я заклеми като своя.

Да се грижа за нея, да я защитавам, да я задържа през дългите векове на съществуването ми.

Тялото му крещеше за нещо по-спешно и незабавно. Той се втвърди още повече и когато стигнаха до леглото, членът му се опря срещу халата ѝ. Бавно я пусна да се плъзне надолу по тялото му и се протегна между тях, за да развърже колана, който му пречеше да почувства влажната ѝ, от взетия душ, кожа срещу сгорещената си плът.

Когато той бутна краищата на дрехата от раменете ѝ, меката кожа, която се разкри толкова близо, го свали на колене пред нея. Бастиян си пое рязко дъх и после размисли.

— Изглежда ми подобаващо да изразя почитта си към вашата красота на колене, моя лейди Кат — прошепна той срещу косата ѝ, срещу шията ѝ, срещу извивката на гърдите ѝ, докато се отпусна на пода пред нея.

Тя се наведе, хвана лицето му с ръце и го погледна със златните си очи, които изглеждаха огромни на фона на бледата ѝ кожа.

— Но...

— Шшт — прошепна той. — Позволи ми да науча тайните на тялото ти. Позволи ми да те докосна, опитам и опозная.

Той улови връхчето на едната ѝ гърда в устата си, облиза го и го засмука, първо леко, а след това силно, докато тя стенеше и движеше безпомощно бедрата си.

После той прехвърли устата си на другата ѝ гърда и замени устните с пръстите си на предишната. Докато притискаше и подръпваше леко зърното, смучейки междувременно другото, я чу да стене отново — този път името му. Кат вплете пръсти в косата му и я дръпна.

— Моля те, моля те.

Той вдигна поглед към нея и меката руменина на кожата ѝ, съчетана с горещината в очите ѝ, го погубиха. Вече нямаше мисли за нежна съблазън, а само за вземане. За движението в нея, до забрава. За покоряване.

Той провери с пръст дали е готова и почти извика, когато усети топлата влага, с която го приветстваше тялото ѝ. Отново наведе глава към зърното ѝ и пъхна два пръста в нея. Този път тя бе тази, която извика, триейки се срещу ръката му.

С едно рязко движение, той се изправи и я вдигна, след това се завъртя бързо, за да падне отново на леглото, с нея върху себе си. Задържа главата ѝ, за да впие устни в нейните и продължи да я милва с пръсти. После се претърколи, така че да възседне тялото ѝ.

— Имам нужда от теб сега, любима. Трябва да ти предложи извиненията си за това, че се държа като неопитен младок, но мисля, че имам нужда да бъда в топлината на тялото ти повече, отколкото се нуждая от следващия си дъх.

Тя се взря в него за един дълъг миг и тялото ѝ потрепери в отговор на желанието ѝ и движението на пръстите му върху перлата, където се събираше нейната топлина. Той имаше един миг да се зачуди какви ли тайни, бяха скрити дълбоко в кехлибара в очите ѝ, преди тя бавно да се усмихне и да вдигне крака, за да ги обвие около кръста му.

— Аз също се нуждая от теб, поетични мой войне. И не забравяй, че не съм единствената, която се отдава тук.

Той премести ръка, за да насочи главичката на члена си срещу хлъзгавата ѝ, влажна сърцевина, а след това сложи ръцете си върху леглото от двете ѝ страни и се наведе да я целуне отново.

— С удоволствие се отдавам, Кат Фиеро — прошепна той, след което отметна глава и изрева притежанието си, докато потъваше в нея с един тласък, без да спира преди основата на члена му да опре в таза ѝ.

Тя се изви нагоре към тялото му и изкрещя — свръхестествен звук, в който се долавяше колкото животинската, толкова и човешката ѝ природа — а после впи нокти в гърба му и се притисна към него, търкайки се в такт с движенията му.

— О, да, моля те, сега — каза тя, по-скоро изисквайки, отколкото молейки.

— Да, *ми амара*, щастлив съм да се подчиня — каза Бастиан, с глас загрубял от усилието да състави смислена реч. Той се забиваше в нея, все по-силно и по-бързо, отчасти полудял от глад и от отчаяна всепоглъщаща страст.

Знаеше, че би предизвикал и самия Посейдон заради тази жена.

Усети момента, в който тя се приближи до пропастта; цялото ѝ тяло се стегна около него. Той се вряза в нея, невероятно твърд, отвъд всякакви граници, които тялото му някога бе познавало.

Докато я връщаше от ръба на бездната, Кат погледна в очите му, в душата му и изрече една-единствена дума. Неговото име.

— Бастиан — промълви тя и той бе изгубен.

Звездите, които със сигурност бяха огрявали Атлантида в славните ѝ дни, избухнаха зад очите му и в кръвта му, и за един дълъг, неизмерим миг, той я усети вътре в себе си, сякаш множество скъпоценни камъни се пръснаха в мозъка му, за да оцветят неговия свят.

В тъканта на неговата вселена се отвори цепнатина — пролука в мрачната му самота — и тя се плъзна вътре, топла и копринена като

летен дъжд върху океанските вълни. Нейната същност се отвори пред него като разлистването на легло от морски звезди и разсея тъмнината в суровата му душа. Надежда срещна свирепа решителност, състрадание срещна неумолим дълг. Добротата ѝ се вплете с мрака и неразбраните пространства на черната му душа, и някак си освети пътя към опрощението.

Бе изгубен, но тя все пак го бе намерила и той никога вече нямаше да бъде същият.

ГЛАВА 10

Какво се случи току-що? — Кат легеше — добре де, беше рухнала, наполовина върху Бастиян с крака, висящи от ръба на леглото. Опитваше се да не признае пред себе си, че напълно бе откачила. В общи линии, това бе първият път, в който правеше любов, след няколко несполучливи преживявания в колежа. О, да, и небето бе избухнало в мозъка ѝ.

Нищо необичайно. Просто невероятно страстна интерлюдия с четиристотингодишен воин от изгубения континент Атлантида.

Гласът на Бастиян избоботи от гърдите му, под главата ѝ.

— Това, милейди, е страст, без аналог в моята история.

Той звучеше толкова изтощен, колкото се чувстваше и тя самата. Кат се усмихна, безкрайно доволна от факта.

— Наистина ли? — Тя се обърна, за да го погледне. — Трябва да е имало много жени в толкова дълга история.

Бастиян повдигна вежда и се протегна да я издърпа нагоре, така че главата ѝ да се облегне на рамото му. Тя се притисна плътно към него и положи крак на бедрото му.

— Не толкова много, колкото си мислиш. Когато човек е обвързан от неумолим дълг и мисия, губи вкус към флирта.

Кат се опита да се отдръпне от него, но ръката му се стегна около нея.

— Това ли е всичко, което съм? Флирт? — Испита ненавист към нотката на несигурност в гласа си, още докато чу думите да се изплъзват от устата ѝ, така че се опита да се засмее. — Е, това бе доста удивителен флирт. Би трябвало да ни държи известно време, докато не намерим някой друг, с когото да флиртуваме, нали?

Той се изправи рязко, като я издърпа да седне до него.

— Ако си мислиш такова нещо, напълно грешиш — каза той категорично. — Няма да има друг флирт, *ми амара*, за нито един от нас. Моля те, не говори за това отново.

Тя примигна.

— Добре, това беше неочаквано. След смелите ти думи пред Итън, да не би сега да предлагаш, да се откажа от независимостта си заради теб? И какво е „ми амара“?

— Твоето отдаване, както и моето, не означава отказ от независимостта ти, а от твоята самота — каза той, придърпвайки одеялото около нея, когато тя потрепери от прохладния въздух, докосващ голата ѝ кожа. Бастиян вплете пръстите си в нейните и Кат погледна надолу към съединените им ръце, чудейки се, как може да се чувства в пълна безопасност и така обичана — така правилно — в ръцете на един мъж, когото едва познава.

И все пак... някак съществуваше този миг на опознаване. Този миг, в който душата сякаш бе излетяла от тялото ѝ и си бе проправила път към сърцето на Бастиян, по същия начин, по който пръстите им се бяха съединили сега. Тя го познаваше на ниво много по-дълбоко, отколкото някога бе познавала друга жива душа; познаваше болката, пред която бе изправен, битките, които бе водил и черните деяния, които бе принуден да извърши в името на човечеството.

Той вярваше, че е прокълнат. Прокълнат до дъното на деветте ада, каквото и да означаваше това. След като бе зърнала отчаянието му, можеше да се досети, все пак.

Само мисълта за това я ужасяваше. Но преди да успее да намери думите, с които да му каже защо идеята е лоша, ужасна и напълно грешна, поради много причини, той заговори пръв.

— Не съм достоен за теб. — Черните му очи бяха пълни с болка, когато думите му повториха мислите ѝ. — Правил съм толкова много неща, причинил съм толкова много смърт и разрушения в името на моята мисия — в името на моя Бог — неща, които никога няма да мога да променя.

Подтикната от отчаянието в гласа му, тя се облегна на него, за да му предложи утеха, вместо отхвърляне. Сърцето ѝ се разбунтува при мисълта да му обърне гръб.

— Това, което си правил, си го правил като част от дълга ти да защитаваш, нали?

Той кимна, хвана ръката ѝ в своята и целуна пръстите ѝ.

— Да, но всички атланти имат свободна воля, *ми амара*. Мой бе изборът да служа като воин на Посейдон. Морският бог слага своя знак върху всеки един от нас по време на церемонията по

посвещаването — отговори той, докосвайки с ръка страния символ, отбелязан високо от дясната страна на гърдите му.

Тя проследи очертанията му с пръсти.

— Какво означава?

— Предлага свидетелство за моя обет да защитавам човечеството. Кръгът представлява всички народи по света. Това, което го пресича, е пирамидата на знанието, завещано им от древните. Силуетът на тризъбеца на Посейдон ги разделя на две. — Той се усмихна накриво. — Дори един мъж да е полезен само заради силата си има възможност да служи добре в услуга на Посейдон.

— Защо го правиш? Защо омаловажаваш интелигентността си? — попита тя, намръщено. — Силата не е всичко, което си. Някак си съм виждала вътре в теб огромната интелигентност, която не признаваш дори пред себе си. Ти планираш, задаваш въпроси и обмисляш стратегии наред с другите, нали така?

— Но...

Тя го прекъсна, кимайки мъдро.

— О, принцът ти не е много интелигентен, обаче, нали?

— Какво? Принц Конлан е брилянтен водач. Той...

— Наистина ли? — запита тя, накланяйки глава. — Значи принц Брилянтен избра теб за ролята на посредник, а? Предполагам, че би трябвало да знае какво прави.

Той нежно пхна кичур коса зад ухото ѝ.

— Ти също си много мъдра, нали? Яростна в защитата на някой недостоеен като мен. Ако сърцето ми не бе пленено от волята ти преди, току-що щеше да го спечелиш.

Тя потрепери, неспособна да диша.

— Сърцето ти?

— От деня, в който положих своя обет, до тази нощ, никога не бях имал причина да поставя под въпрос лоялността към дълга си. Но докато те гледам и те държа в ръцете си...

— А „ми амара“?

— Означава моя любима.

Заля я топлина от тези думи и изражението на лицето му, което изразяваше очевидно притежание, смесено с ожесточен копнеж.

— Шшт — каза тя, като се засмя леко, опитвайки се да се престори, че току-що вселената ѝ не се е обърнала с главата надолу. —

Няма нужда да поставяме под въпрос всичко, точно сега. Никога не се съмняваме в лоялността на празен стомах, нали?

Той примигна, после се засмя с глас. Нещо, оковано в сърцето ѝ се счупи при звука на свободната му радост.

— О, да, моя малка котко. Наистина съм гладен. Но не за храната, която сме купили. — Само за миг, тя се озова по гръб под него и той ѝ се усмихна ликуващо. — Мисля да опитам първо десерта си тази нощ.

Мина дълго, дълго време, преди тя да е в състояние да сформира друга ясна мисъл.

Бастиян наблюдаваше Кат, докато тя спеше и се чудеше защо Посейдон е решил да го благослови с тази жена. Той никога не би могъл да я заслужи.

Не, боговете не дават само онова, което заслужаваме. Това е естеството на техните прищевки. И може би тя не е за мен.

Всичко в него се разбунтува при тази мисъл. Може би Кат не бе предназначена за него, но това не означаваше, че той щеше да се откаже от нея. Ако принц Конлан можеше да скъса с единадесет хиляди годишна традиция и да се ожени за човек, със сигурност той — който нямаше нито една-единствена благородническа клетка в тялото си — можеше да направи своя собствен избор, нали?

Ако тя го искаше, щеше да бъде неин.

Докато се взираше надолу към нея, емоцията, извираща вътре в него, изтръгна думите от сърцето му. От душата му. Думи, които той изговори на родния си език, на древен атлантски, сякаш, за да подсили своя обет:

— Предлагам меча, сърцето и живота си, за да защитавам твоя. От днес докато последната капка от океана изчезне от лицето на земята. Ти си моята душа.

Тя се размърда в съня си, но не се събуди. Просто изречените думи бяха освободили нещо в сърцето му и тялото му отново потръпна от неотложна нужда. Той се наведе над нея, изкушен да я събуди и да се слее с нея още веднъж, но реши да я остави, за да си почине. Да постави нейните нужди пред своите.

Олеле. Следващата стъпка е да изхвърлям боклука и да купувам завеси.

Докато се усмихваше не толкова силно обезпокоен от тази представа, колкото би трябвало да бъде, мислите му се насочиха към нещо също толкова важно, колкото любовта — храната.

Бастиян стана тихо от леглото с намерението да се промъкне в кухнята и да ѝ приготви угощение, докато тя спи. Бе споменала, глад, различен от този, който така добре бяха утолили заедно. Щеше да ѝ позволи да разбере, че той има и други умения, освен раздаването на смърт и справедливост.

Той бе невероятен готвач. А какво гласеше старата поговорка? Пътят към сърцето на шейпшифтъра минава през корема ѝ?

Смеейки се тихо, той извади чифт дънки и тениска от чантата си и тръгна към кухнята. Докато си тананикаше и се наслаждаваше на спокойствието и доволството след преживяното, той бръкна в един шкаф, за да извади тиган и почти пропусна тихото обаждане от гласа на Джъстис в съзнанието си.

Бастиян? Дебелоглаво говедо, там ли си?

Той проникна до мисловната връзка, която само атлантите знаеха, с изключение на Райли и сестра ѝ, и достигна до своите приятели воини.

Да. Имате ли нещо да докладвате?

Ние сме отпред. Със сигурност искаш да чуеш това.

Той се отправи към входната врата, отвори я, а там го чакаха Джъстис и Денал. Опасното изражение върху лицето на Джъстис изпрати ледени тръпки по гръбнака му.

— Какво има?

Денал го изглежда отгоре до долу и подсвирна тихо.

— Охо, момче. Какво правиш напоследък? Или трябва да кажа, с кого го правиш?

Бастиян не промени изражението си, но вдигна хлапака във въздуха, обвивайки ръка около гърлото му.

— Може би ще се въздържиш от по-нататъшни пренебрежителни забележки относно лейди Кат — каза той с мек глас, противоречащ на действията му.

Денал кимна леко, докато лицето му почервяваше и Бастиян го пусна на земята. Джъстис присви очи.

— Защо това ми мирише на неприятности, приятелю? Тя е шейпшифтьр и ти го знаеш.

Бастиян наклони глава.

— Има няколко неща, които изглежда вече знам, но едно от тях е, че Кат е моята предопределена половинка. Това как ще разреши този конфликт, остава между мен и Посейдон.

Джъстис се засмя, не подигравателно.

— О, Бастиян. Имаш тайни, за които никой от нас не е подозирал. И предполагам, че Аларик и Конлан ще имат няколко неща, които да кажат по този въпрос.

Бастиян поклати глава.

— Ще обсъждаме това по-късно, ако изобщо го направим. Какви новини носите?

— За Органос — каза Денал, като разтриваше гърлото си и предпазливо наблюдаваше Бастиян. — Неговият така наречен съюз с Итън е лъжа, точно както каза Аларик. Той планира да използва вампирски контрол над ума, за да пороби всички шейпшифтьри по Източното крайбрежие.

Бастиян се облегна на парапета на верандата.

— Контрол над ума? Това никога не е вършело работа при големи популации на шейпшифтьри или щеше да има цели армии от тях, с които да се бием през вековете.

— Очевидно Терминъс и Органос са научили някакви нови трикове от свитъците, които Анубиса даде на тях и Барабас преди Конлан и Райли да му видят сметката — каза Джъстис провлачено. — Ще го карат стъпка по стъпка. Днес Флорида, утре света, такива неща.

— Имаме нужда от доказателство — каза Бастиян, спомняйки си обещанието към Итън. — Алфата ми даде четиридесет и осем часа да му представя доказателство или в противен случай ще се съюзи с Органос.

Джъстис изруга под носа си.

— Да, относно това. Имахме един хубав малък кръвопиец, който пееше като неживо канарче, но беше толкова ужасен от онова, което можеше да му причини големия лош вълк, че се прободеше сам.

Денал направи гримаса.

— Да, направо в колата. Беше отвратително. Надявам се, че няма да ни таксуват за почистване от автомобилната компания.

Бастиян и Джъстис едновременно се обърнаха и се втренчиха в младия воин, който леко се сви при скептичните им погледи.

— Добре, добре, разбрах, краят на света е по-важен от договора ми за наетата кола.

Джъстис завъртя очи, а след това отново се обърна към Бастиян.

— Във всеки случай, ще трябва да се върнем при източника, така да се каже — един бар в Маями — и да си хванем друга пойна птичка, ако имаш нужда от доказателство.

— И дръж остриите дървени предмети далеч от този — подхвърли Бастиян. — Междувременно, аз ще организирам среща с Итън, да му кажа какво сте разбрали и да видим как ще процедираме от сега нататък. Щом ми донесете доказателства, може да докладвате в Атлантида и да предадете новините на Конлан, Вен и Аларик.

Джъстис се ухили и не помръдна от мястото си.

— Какво? — попита Бастиян, нетърпелив да се захване за работа. Да направи нещо, за да защити Кат и нейния прайд от пантери.

— За някой, така несклонен да поеме мантията на властта, я носиш доста добре — каза Джъстис, все още ухилен.

Бастиян замълча, озарен от разбиране. В миналото, поглеждаше към Джъстис, за да формират своята стратегия. Той хвърли поглед към къщата. Знанието, че Кат спи вътре, все още обвита в неговия аромат, създаде стоманен щит в ума му, силен колкото и този на тялото му.

Сега бе водач, а водачът не можеше да се отдава на дребни закачки и провокации. Той се поклони леко на Денал.

— Приеми извинението ми, приятелю. Трябваше да ти обясня чувствата си, преди да очаквам от теб да ги уважаваш.

Денал потърка гърлото си отново, още по-драматично, след което лицето му се озари от момчешка усмивка.

— Няма проблем, човече. Заслужава си да видиш как един могъщ воин е повален от котенце. — Той се наведе назад преди Бастиян да успее да го плесне по тила, все още усмихвайки се.

Джъстис скочи от верандата пръв.

— На работа тогава. Ще се върнем колкото може по-бързо с доказателството ти, Бастиян. Приятен лов.

Денал го последва.

— Поздрави прекрасния рейнджър от мен, Бастиян — извика той. След това двамата се превърнаха в мъгла и се зареяха над

дърветата към океана.

Бастиян ги погледа за миг и после влезе в къщата, за да събуди Кат. Посред нощ или не, той трябваше да посети алфата на прайда. Веднага.

ГЛАВА 11

Кат бавно се изтръгна от топлината и спокойната отпуснатост на съня при звука на името си и от усещането за ръцете, които леко разтриваха раменете ѝ.

— Кат, трябва да се събудиш — настояваше дрезгав глас. Секси глас.

Гласът на Бастиян. Очите ѝ се отвориха и тя вдигна поглед към лицето му. Явно не е било сън. Било е истинско. Той е истински.

— Какво има? Колко е часът? Умирам от глад — промърмори тя, протягайки се, за да докосне бузата му с ръка. Тогава се изчерви, тъй като си спомни, как бе приключил последният им разговор за глада. — Искам да кажа, за вечеря, а не...

Той се усмихна, хвана я за ръката и целуна дланта ѝ.

— Бих искал да чуя още за твоя глад. Имах намерение да ти сготвя, но трябва да се обадим на Итън, за да си уредим среща.

Тя се изправи, напълно разбудена.

— Какво се е случило?

Бастиян се облегна назад, а лицето му бе като изсечено.

— Органос. Може би този път Итън ще вземе под внимание предупрежденията ми, сега, когато знам истинския план на Органос.

— Който е?

— Да контролира умовете на прайда ти. Първо на твоя, а след това и на десетки други. Веднъж щом сте в плен на вампирите, човечеството ще бъде подложено на пълно поробване.

Тя се изстреля от леглото, докато умът ѝ препускаше и навлече първите дрехи, които ѝ попаднаха под ръка — чифт панталони в цвят каки и стара тениска.

— Робство — каза тя твърдо. — Точно това, което баща ми не искаше. Ако ние поробим хората, а вампирите поробят нас, светът наистина ще свърши, нали?

В някакво ъгълче на съзнанието си, Кат съдържано отбеляза, че използва „нас“, причислявайки се към своя прайд от шейпшифтьри.

Безвъзвратно.

За нейна изненада той се усмихна.

— Забравяш Атлантида, което може би е нормално, като се има предвид, че имате толкова малко опит с нас. Но ние ще се борим с плана на кръвопиеца с всички средства, а воините на Посейдон не са лесен противник за побеждаване. Дори сега, Джъстис и Денал са на път, за да открият доказателство за този план, което да задоволи Итън.

Тя се втурна към него и го прегърна, изведнъж изплашена, че техният миг никога няма да се върне. Сълзи изгориха очите ѝ при тази мисъл, но тя яростно опита да ги прогони. Един воин заслужаваше жена, достойна за него.

Бастиян я целуна силно, а след това сграбчи раменете ѝ и я задържа пред себе си.

— Трябва да се махнеш от тук. Веднага. Няма да позволя да се излагаш на опасност. Ако бъдеш ранена, сърцето ми ще изгние, ще бъде по-празно, отколкото когато и да било преди.

Сълзите ѝ се търкулнаха, но тя поклати глава, за да го прекъсне.

— Помоли ме нещо друго, Бастиян. Но аз няма и не мога да те оставя, нито пък семейството си. Ако моята дарба за спокойствие изобщо може да бъде полезна някога, то това трябва да е сега.

— Действа ли при вампири?

Тя премигна за момент и сърцето ѝ пропусна един удар.

— Никога не съм опитвала с вампир. Не знам дали се получава или не.

Устата му се опъна в мрачна линия.

— Много се съмнявам, че ще подейства. Кат. Вампирите са неподатливи срещу много неща, поразяващи хората, шейпшифтьрите и децата на Посейдон. Те вече са мъртви и заради това са неуязвими за много оръжия, опасни за живите.

Тя се замисли за отговор — по-успокояващ от „ами, ще трябва да разберем“ или нещо също толкова нелепо — но тогава го чуха. Висок, женски — или котешки писък, последван от меко тупване.

Отекна глас, изтъкан от толкова чисто зло, че проряза съзнанието ѝ.

— Хайде, човече от Атлантида. Излез, мелезче. Време е за игра. Кръвта ѝ се смрази от ужас.

— Бастиян, познавам този глас. Чувала съм го и преди. Това е Органос.

Той се хвърли към прозореца, за да погледне навън и после се обърна към нея.

— Стой тук. При никакви обстоятелства, не поглеждай навън. Ще ти спестя поне това.

И тогава, преди тя да успее да възрази, той притисна устните ѝ за една последна целувка, после се преобрази в блестяща мъгла и изчезна.

ГЛАВА 12

Бастиян трептеше из къщата, спирайки само, за да вземе оръжията си. После се превърна в мъгла, за да отлети през отворената врата към небето пред къщата на Кат. Той се молеше на всичките богове на дедите си, тя да го послуша и да остане скрита. Не желаше да се натъкне на потрошеното тяло на земята. Кат не харесваше Фелън, но бе твърде състрадателна, за да иска да я види по този начин, с безжизнени очи, вторачени в нощта.

Той отпусна сетивата си, докато все още бе под формата на мъгла, в опит да открие вампира. Накрая, бе принуден да се признае за победен и да се върне към телесната си форма, докато спираловидно се приземяваше пред къщата с кинжали в ръце.

— Да не би да се боиш от мен, нечестивец? — извика той своето предизвикателство.

Смразяващият смях се материализира преди източника му.

— Да се страхувам от теб ли, атланте? Не мисля така. Ти си просто една малка досада, цирей на задника ми, нищо повече. Дори не си направих труда да взема някой от кръвното си потомство заедно с мен, за да се справя с незначителен дразнител като теб.

Бастиян невъзмутимо оглеждаше вампира, който се носеше надолу към земята на няма и четири метра от него. От призрачно бялата бледност на кожата му до червения огън в очите — всяка една от чертите му, разкриваше неговия опасен характер.

— Пелерина? Сериозно? Не е ли малко старомодно? — Гласът му бе равен и развеселен, знаейки, че нищо не може да извади един вампир — господар от равновесие по-бързо, от това, да срещне човек, който се не бои.

Верен на природата си, вампирът изсъска от гняв.

— Как смееш? Виждаш ли какво направих с половинката на алфата? Искаше да склучи изгодна сделка с мен, представяш ли си? Недорасла женска котка, която се осмелява да се мери с някой, който е от повече от хиляда години на власт?

— Тя беше глупачка. — Бастиян бавно пусна единия си кинжал на земята, като задържа другия в лявата си ръка и извади меч с дясната. — Аз не съм.

— Но ти не попита какво е било естеството на сделката — размишляваше вампирът, докато присвитите му очи следяха всеки ход на Бастиян. — Толкова ли си уверен или просто твърде глупав?

— Може би ти трябва да решиш, вампире — отвърна Бастиян спокойно, незаинтересован от бръцолевенето на създанието.

Вампирът се засмя и звукът се спусна по гръбначния стълб на Бастиян като препускащата орда от смъртоносни бръмбари в древен Египет, чиято диря сякаш носеше злостния шепот на гибелта.

— О, но аз искам да чуеш това. Помирисвам курвата мелез по теб, така че може да го намериш за интересно.

Бастиян извърна глава, борейки се да овладее гнева си. Едва се сдържаше да не се хвърли към отвратителната глава на Органос, с вдигнат меч, за да я отреже от шията му. Той стисна челюст и не каза нищо, но заповяда на водата, да образува ледени парчета и ги запрати към Органос, за да отделят главата на вампира от шията му.

Вампирът се засмя и вдигна ръка, за да отклони леда. Той се стопи във въздуха.

— Тази ме помоли да изсмуча живота от твоя мелез. Въпреки че убих Фелън заради нейната самонадеяност, може да ми е забавно да взема рейнджъра за лична употреба. Бих могъл да измисля много приложения за красива жена в плен, особено такава, която притежава силата на двете си природи, за да ѝ помогнат да оцелее при тъмните ми пориви.

Мъгла от стихийна ярост, толкова тъмночервена, че бе почти лилава, замъгли зрението на Бастиян, когато яростта пламна в него.

— Няма да я имаш — изрева той. Скочи направо в тъмното нощно небе, призовавайки елементите на въздуха да го отведат към врага му.

Органос изсумтя и замахна с ръка пред себе си, преди да изчезне и да се появи отново точно зад Бастиян. Болката от кинжала, забит между ребрата му, накара Бастиян да се сине на колене върху твърдата почва. Мечът му внезапно се изплъзна от безсилните му пръсти.

— Бе достатъчно лесно, да те победа, атланте. Чудя се на слабостта на Терминъс, ако слуховете са верни? — каза Органос с глас, изпълнен с презрение и неуважение, докато се носеше надолу, за да се изправи пред Бастиян. После се протегна, за да вземе меча му от земята. — Може би трябва да запазя главата ти, за да краси стената ми.

Докато вампирът вдигаше меч над Бастиян, за да го убие, воинът се приготви за една последна, отчаяна атака.

Гласът ѝ спря и двамата.

— О, Органос, можеш да направиш нещо по-добро от това. Можеш да ме имаш доброволно, ако пуснеш атланта.

Бастиян погледна към Кат, която стоеше беззащитна пред древния вампир и сърцето изсъхна в гърдите му.

Кат се преструваше на смела, но единственото, което наистина искаше да направи, бе да се свие и да се скрие. Фелън — въпреки че не ѝ бе приятелка, особено след това, което току-що бе дочула — не заслужаваше да умре по този начин. Първият мъж, когото някога беше обичала, бе коленичил и кървеше на земята, в сянката на вдигнатия меч на вампира.

Тя го призна пред себе си, въпреки че нямаше никакъв смисъл. Някак си вече се бе влюбила в този свиреп воин.

— Няма начин да го оставя да умре — промърмори тя.

След това, тя повтори предложението си по-силно.

— Какво ѝ е забавното на поробената любовница, била тя шейпшифтър или не? Няма ли просто да си лежа там?

Тя не обърна внимание на протестиращия рев на Бастиян и не си позволи дори да го погледне.

— Пусни го и аз обещавам, че ще играя всички мръсни игри, които ти харесват, вампире.

Взирайки се право в него, с широко отворени тревожни очи, тя насочи вълни от мир и спокойствие в Органос с всички сили, които имаше. Безсмислено, може би, но трябваше да опита. Нещо в главата ѝ щракна от усилието и тя усети как от едната ѝ ноздра потича струйка кръв.

Органос дори не мигна. Той отстъпи крачка назад от Бастиян, очевидно бдителен само по отношение на падналия воин, но не към това, което тя бе направила, а после хвърли размишляващ поглед към нея.

— Ще участваш в игрите ми, независимо от волята си, курво. Какво те кара да мислиш, че не предпочитам да го правиш, докато си в плен на моите прищевки? Знам за твоята така наречена дарба — каза той презрително. — Дори да желаеш, няма да бъдеш в състояние да ме победиш. И такива дреболии не вършат работа срещу моя вид.

Безнадеждността и ужасът заплашваха да я смажат. Живот като безсмислено зомби — като робиня на вампир. Това изглеждаше по-лошо дори от смъртта и за миг смелостта я напусна. Докато тя се опитваше да принуди думите да преминат през буцата неподправен ужас, която бе заседнала в гърлото ѝ, почувства първите пипала на спокойствието да успокояват страха ѝ, когато дарбата ѝ започна да се проявява.

Не, не сега! Не мога да си позволя да се успокоявам! Имам нужда от ярост!

Тя стисна ръцете си в юмруци, забивайки ноктите в дланите си до кръв, борейки се с всяка частица от себе си срещу своята дарба. Срещу своето проклятие.

Молеше се на богинята на всички шейпшифтьри за предимство. За чудо.

Бастиян направи леко движение, почти незабележимо, но Органос изсъска и насочи вниманието си към него, губейки интерес към нея. Тя не го интересуваше и го знаеше.

Нито изцяло шейпшифтьр. Нито изцяло човек. Не бе достатъчно добра за нищо. Къде беше нейното чудо?

— *Те винаги ме викат, когато се нуждаят от чудо, потомците на моето семе, нали?*

Гласът в главата ѝ бе отегчен и подигравателен, но някаква искрица топлина и развеселеност се завъртя в ума ѝ заедно с него.

— Кой си ти и какво правиш в главата ми? — Тя погледна към Бастиян, но погледът му беше насочен към Органос. А и това не бе гласът на Бастиян. Не, този беше някой по-... повече...

— *Да. Повече. И повече, и повече. Аз съм Посейдон, правнучке, кръстосана със зверовете.*

Кат се опита да помисли, но това ѝ дойде в повече. Органос всеки момент щеше да убие Бастиян, а някой отвличаше умът ѝ. Някой...

— О, Боже мой. Ти си...

— Да. Аз съм твоят Бог и Бог на всички атланти. Аз съм Посейдон, владетел на морето. А ти си моя потомка и твоят кураж ме впечатли. Нека видим как ще се справиш без препятствието на дарбата си.

Гласът — присъствието — се оттегли, но пречупи нещо в Кат. Органос нямаше да докосне Бастиян дори с един нокът. Повече нямаше да живее този безполезен полуживот.

Стига вече! Ярост, чиста и истинска, се стрелна в нея като порой от огън и бурно настървение. Котката в нея, затворена от толкова дълго от човешката ѝ страна, посредством неестествено спокойствие, изрева в неподчинение.

Кат стисна зъби, за да се овладее и да не издаде звук, докато наблюдаваше как Органос отново бавно вдига меча, наслаждавайки се на играта с Бастиян, преди да го убие.

Но пантерата вътре в Кат нямаше търпение, за да остане в нея още малко. Тя си проправи път, пропуквайки кости и изкривявайки плът, докато скачаше към своята плячка. В средата на скока — подвиг толкова труден, че само най-мощните шейпшифтьри можеха да го постигнат — Кат се промени напълно от човек в котка, хвърляйки се към оголения врат на вампира.

Още докато летеше във въздуха с удължени нокти, видя как Бастиян се хвърля към Органос. Тя вдигна едната си мощна лапа във въздуха, ликувайки заради свободата и силата на това ново тяло, и я заби в шията на вампира, като почти откъсна главата от тялото му.

Дори когато падна, претърколювайки се на земята, тя видя Бастиян да забива кинжала си в сърцето на Органос. Тя изкрещя с див вик от гняв и триумф, като се изстреля и се наведе пред вампира, готова да разкъсва и раздира.

Бастиян се хвърли върху нея и я бутна назад, докато Органос се превръщаше в киселинна тиня. Тя му изръмжа, но прибра ноктите си, напомняйки си коя е.

Не пантера, а жена. С двойна природа, но все пак човек.

Той се взря в очите ѝ и тя се чудеше какво вижда. Чудеше се дали новоизлюпените му чувства към нея щяха да се превърнат в отвращение сега, когато тя наистина бе една от расата, с която неговия вид се беше борил в продължение на хилядолетия.

Бастиян се протегна, за да вземе лицето ѝ в ръцете си, наведе челото си и докосна нейното.

— Вечно съм ти задължен, заради опита ти да се пожертваш и смелостта ти, милейди.

Той се изправи рязко.

— И все пак, ако някога отново се поставиш в опасност, ще те заключа и никога няма да те пусна — каза Бастиян грубо. — Сърцето умира в гърдите ми при мисълта, че може да бъдеш наранена.

Тя изръмжа отново, след това закри около него, наслаждавайки се на усещането от новото си тяло. Новата ѝ сила. Но един поглед към него спря разходката ѝ. Страстта, която светеше в очите му — любовта — я прониза със силата си. Котката отпусна хватката си и жената се завърна.

Мускулите и костите ѝ се променяха, но сега Кат познаваше усещането. Знаеше, че може да се преобрази отново и се зарадва.

Кат се изправи, горда и гола — дрехите ѝ бяха разкъсани от промяната — и застана пред него. Той се усмихна с онази бавна, опасна усмивка и я взе в ръцете си.

— Моя си, малка пантерке. Никой враг няма да може да те отнеме от мен.

Тя обви ръце около врата му и се усмихна.

— Отнася се и за двамата, атланте. Ти също си мой. — После усмивката ѝ изчезна. — Но имаме много проблеми, с които да се справим. Трябва да кажем на Итън за Фелън и да организираме погребението ѝ. — Гласът ѝ се пречупи. — И това на Ники.

Главата на Бастиян внезапно се извъртя и той я пусна, изваждайки кинжалите си.

— Покажи се — извика воинът към по-тъмните сенки в края на поляната.

Една огромна пантера се хвърли напред, като се преобрази, докато тичаше и след миг Итън застана пред тях, напълно облечен.

Трябва да се науча на това, помисли си тя разсеяно, осъзнавайки изведнъж, че е гола. Бастиян свали тениската си и ѝ я подаде. Когато я навлече през главата си, подгъва стигаше почти до коленете ѝ. После тя чу неопишуемо уморения глас на алфата на нейния прайд.

— Не е нужно да ми казваш нищо. Тук съм — заяви Итън, гледайки надолу към тялото на мъртвата си половинка. — Искан ми се

да не чувствам нищо при тази смърт, като се има предвид колко евтино е платила за предателството си.

— Смъртта никога не се приема с лека ръка, а теб те беше грижа за тази жена — отговори Бастиян, като придърпа Кат близо. — Съжалявам за загубата ти. Може би тя е била подведена.

— Моите хора са срещнали твоите по време на търсенето им на „доказателство, втора част“, както воините ти го нарекоха — продължи Итън. — Заедно, те открили няколко новопревърнати вампири, желаещи да продадат Органос, с надеждата, че нашите хора ще ги оставят живи. Сведенията ти бяха верни. Също така имаме имената на практикуващите в черното сборище, които му помагаша.

— А направиха ли го? — попита Кат.

— Кое дали са направили?

— Оставиха ли вампирите живи?

Самата смърт блестеше в дивите очи на Итън.

— Не, не са. Нито ще допуснем вещици да живеят.

Бастиян повдигна вежди.

— Цитираш Библията?

— Нашата форма на религия не се различава толкова много от християнството, атланте — каза Итън. — Бих приветствал възможността да обсъдя идеологията си с вашия жрец някой ден.

— Сигурен съм, че той би я обсъдил с теб. В по-спокойни времена.

Кат трепна.

— Това е нещото, за което трябва да се молим всички. Повече мирни времена.

Бастиян обви ръцете си около нея.

— Да се молим и да се бием. Каквото Посейдон и вашите богове изискват.

Чу се шум от приближаващ автомобил.

— Това са моите хора. Ще свикам Съвета, за да обсъдим тези въпроси, но може да си сигурен, че ще бъдем на ваша страна в предстоящата война, Бастиян.

— Една война, която ще спечелим, Итън. Силните съюзници и справедливостта трябва да надделеят.

Мъжете стиснаха ръцете си и след това Итън погледна към Кат.

— Виждам, че си направила своя избор, моя Кат, макар вече да не си моята Кат.

— Никога не съм била твоята Кат, Итън. Ти направи своя избор, както и аз моя — каза тя. — Аз също съжалявам за загубата ти. Без значение каква е тя или какво е направила, не заслужаваше това. Радвам се, че убихме Органос и отмъстихме за нея.

Бастиян издаде звук на недоволство.

— Ти наистина беше страхотна като пантера.

В очите на Итън пламна интерес.

— Това също е нещо, което искам да видя и чуя. Но друг път. — Той се наведе, за да вдигне потрошеното тяло на Фелън, когато фаровете блеснаха в алеята.

— Друг път — повтори Кат тъжно. Двамата с Бастиян стояха и наблюдаваха, докато Итън потегляше с тялото на мъртвата си половинка. Тогава тя се обърна към собствената си половинка, тъй като сега вече знаеше, че той е такъв.

— Чух морския бог в главата си — каза му тя, леко усмихната. — Той изглежда мисли, че аз съм отдавна изгубената му правнучка или нещо такова.

Очите на Бастиян се разшириха учудено.

— Посейдон ти е говорил?

— Да, и мисля, че направи повече от това. Мисля, че ми помогна да преодолеея дарбата си, за да се преобrazia.

— Посейдон винаги е уважавал смелостта — призна Бастиян. — Но сега имаме много работа.

— Първо, трябва да се облека — посочи тя.

Той се засмя и я взе в прегръдките си.

— Не бих избрал това на първо място, любима.

— Бастиян, ние трябва да присъстваме на този Съвет — каза тя, макар че ѝ се искаше да може да прекара следващата седмица, скрита в спалнята си с него.

— А принц Конлан трябва да научи за тези неща — добави Бастиян, докато вървеше към къщата и я държеше в прегръдките си.

— Трябва да спрем този контрол над ума и да пазим хората от него. О, и трябва да преодолееш това твое държание на „аз съм воинът, ти иди да се скриеш в спалнята“.

Той изръмжа, после я целуна и когато влезе през вратата, я затвори с ритник зад тях.

— Ще пренебрегна това, засега. Трябва да изковем съюз между хората ти и Атлантида, така че злите шейпшифтьри да престанат с ловуването на хора.

Тя въздъхна и отпусна глава на рамото му.

— Проблемът между нас не е дреболия от типа на „мразя бъдещата си тъща“, Бастиян. Нашите проблеми могат да бъдат...

Той я целуна отново, този път по-дълбоко. Когато накрая вдигна глава и двамата трепереха.

— Нашите проблеми са проблемите на света, *ми амара*. Докато ги решим, така че да подсигури́м бъдещето на всички раси.

Тя се усмихна, осмелявайки се да се надява.

— Заедно?

Нейният воин затегна прегръдката си.

— Заедно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.